Лель-ревю

2-3'98

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

ЕРОТИЧНИЙ ЕТЮД
ВТЕЧА У НЕБІ

КОХАННЯ В ГАРЕМІ
ТУРЕЦЬКИЙ СТИЛЬ

ПЕРША НІЧ
ЯК ЗВАБИТИ БІББІ

СЕКСУАЛЬНА ОБІЗНАНІСТЬ
ПЕРЕВІР СЕБЕ

ГРІШНИЙ АНГЕЛ
КРИХІТКА ДЖЕНІФЕР

ВІДЕНСЬКА УСТРИЦЯ
МЕНЮ ВІД ЛЕЛЯ

ПЕРША НІЧ
БІББІ ЛЮБ
Ксав'єра ХОЛЛАНДЕР

ИВ МУЗИКУ

З поверненням до Амстердама на мене наринули спогади, як приємні, так і прикрі. Не раз спадав на думку знаменний рядок Т. С. Еліота: «Квітень — то найжорстокіший місяць... Суміш спогадів та бажань». І хоча квітень скоро змінився травнем, ця зміна не принесла мені полегкості.

Видива і згуки минулих літ повсякчас матеріалізувались, і я провела багато днів у мріях, зіставляючи давно минуле з недавнім і вишукуючи в минулому те, що могло б провістити майбутнє.

Якось, гуляючи по Лейдсестраат і пробуваючи думками в іншому світі, я мимохідь побачила на протилежному боці вулиці знайому постать. Він мене не помітив.

Але я певна, що то був Біббі.

Який же спомин наринув на мене по тому?.. Пригадався той перший ранок 1965 року, коли я почала працювати в конторі невеликої амстердамської кавової компанії дівчинкою на побігеньках і одразу ж була скорена виглядом стрункого юнака. Зачарував мене контраст між чорними бровами, чорною хвилястою чуприною і великими синіми очима. Його очі були не водянисто-голубі, а з тим особливим відтінком, який виказував чутливу, емоційну вдачу. Додайте до цього невеликий чуттєвий рот, у якому при усмішці білів ряд чудових зубів. Та й ніс був приємно-правильної форми. Юнака звали Бруно, а я негайно вчепила йому прізвисько «Біббі».

Був гарячий сонячний день. На мені — проста темна сукенка з рожевими й червоними квіточками та помірним викотом. Викіт спокусливо оголював частину грудей, і це було цілком пристойно й досить сексуально для першої з'яви на роботі.

Я завжди влітку ненавиділа панчохи й закриті туфлі, тому була в легких капцях і скоро стала відома як «дівчисько в капцях».

З першого знайомства між нами виникла взаємна симпатія. Мені подобалося, що він не був нахабним, поводився цілком невинно, навіть соромливо, і ми проводили обідні години за тихою, спокійною розмовою.

Невдовзі Біббі почав просити в мене побачень поза роботою. Я не могла погодитись, бо вже гуляла з іншим хлопцем — з Феліксом, але не казала про те Біббі, просто уникала відповіді. Зрештою він зажадав пояснень, чому я не хочу з ним зустрічатися.

— Бачиш, Біббі, я вже рік дружу з одним хлопцем, а в нього характер власника. Ми зустрічаємося майже щовечора, разом проводимо вихідні. Як по правді, то мені хотілося б погуляти з тобою, але спершу треба порвати з Феліксом, тільки спокійно, без сварки, щоб нікому з нас не було боляче. А він запальний і впертий — може встругнути якусь дурницю.

Біббі був терплячий і готовий чекати скільки треба. Поки ми обмежувалися тим, що трималися за руки в обідню перерву в задній кімнатці контори та інколи випадково цілувались. Часом, коли ми гуляли вздовж каналів, тримаючись за руки і дихаючи божественним літнім повітрям, він пригортався до мене, але все те було зовсім невинне.

Я почувалася щасливою, що знайшла приятеля, який не вдавав із себе супермена і наївність якого була природна. І, звичайно, мені не хотілось, аби він довідався, що я з Феліксом не раз уже злягалась.

Дивно я себе почувала з Біббі — мені хотілося знову стати невинною. І якби Біббі дізнався про всі ті штуки, які ми витворяли з Феліксом, він був би страшенно вражений. Навіть сама розмова про секс здавалася з ним недоречною.

Якось я прийшла до Фелікса додому і сказала:

— Феліксе, я думаю, що між нами все скінчено.

— Що?! — аж скрикнув він.

— Між нами все скінчилося,— повторила я. — Я зустріла людину, яку кохаю більше, ніж тебе. В нас спільні інтереси: він розуміється на музиці, любить театр, мистецтво і дуже вродливий.

---

* З роману «Паризьке танго».

Фото Юрія Юхацкова

®лель-ревю

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ
ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ТА МИСТЕЦТВА
ПРО КОХАННЯ

№ 2-3 (25-26) 1998

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №849 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1994 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки— модель Руслан Мойсеєв (Лінія 12), на 4-й стор. обкладинки — моделі Юлія Оголенко та Руслан Мойсеєв (Лінія 12), фото С. Познанського (Лінія 12); постер — фото Миколи Демченка

Підписано до друку 11.06.98.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — рекламно-видавниче підприємство «Такі справи».
Тел.: (044) 446-10-31, 446-61-55.

Індекс 74288.

Фото Вінценто ГАЛДІ, 1910

— Ти з ним спала?

— Ні, — призналась я. — Ще ні. Не знаю, який він у ліжку, та тепер це вже не має значення.

— Як же ти запевняєш, що кохаєш його, коли не спала з ним? — спитав Фелікс.

— Невже треба переспати з людиною, аби допевнитися, що кохаєш? — здивувалась я.

— Зичу тобі всілякого щастя в житті, мала, — сказав Фелікс, — але він не буде тебе кохати так, як я. Ти розчаруєшся в ньому й повернешся до мене.

Біббі жив у Буссумі — за годину їзди від Амстердама. Діставався до міста поїздом. Від станції до його помешкання було п'ять хвилин ходу.

Спершу наші стосунки були цілком позбавлені сексуального забарвлення — ми разом обідали, ходили в кіно чи гаяли час з моїми старими, і єдиною активною дією були таємні поцілунки на порозі, майже як у дитинстві.

Нарешті ми домовились, що я проведу вихідний день у Буссумі. Мої старі не заперечували, сподіваючись, що ми будемо й там під надійним наглядом.

Буссум — дуже миле містечко, що загубилося між лісів і нив, будинки там оточені деревами й лужками. Окраса вулиць — гарні будівлі, приємні крамнички, художні ятки та виставочні галереї.

Біббі, як я зрозуміла вже при першому знайомстві, був дуже емоційний юнак — ця особливість ховалася за його великими меланхолійними синіми очима. Був він також дуже вразливий, на відміну від Фелікса з його широкою посмішкою і маленькими карими оченятами, які майже ховалися в зморшках, коли він посміхався.

Не дивно, що Біббі весь свій вільний час проводив удома. Він мав піаніно і чудове зібрання записів класичної музики. Я про те знала, але великою радістю було почути, як він грає. Я дванадцять років навчалася музики, але в його житті вона мала куди більше значення, ніж у моїм. Я приїхала в Буссум у суботу вранці. Біббі зустрів мене на станції і привів додому, де на нас чекала його мати (батько помер, коли Біббі сповнилося шістнадцять). Матері було близько шістдесяти п'яти. Простенько вдягнена, без усякої косметики — типова мила стара мати від середньої буржуазії. А ще мене відрекомендували двом його братам, які теж справляли приємне враження.

Біббі показав мені дім і, нарешті, привів до своєї кімнати на другому поверсі. З великого вікна було видно дерева. У кімнаті стояв квадратний стіл з чотирма стільцями, піаніно, при стіні ліжко, був також камін... Приємна, затишна оселя.

Над ліжком висів великий перський килим, а на ньому — п'ять різних мечів. Я, трішки злякавшись, спитала:

— А ти не боїшся, що вони впадуть?

— Ні, я збираю мечі. Це стародавня зброя, що має свою історію. Оцей меч — з Китаю, на ньому досі видно сліди крові і волосся якоїсь жертви.

Можливо, так воно й було, перевіряти я не стала. Мені сподобався контраст між сонячним містом та ідеальним ладом у домі Біббі й по-парубоцьки занедбаною кімнатою Фелікса, в якій ми так довго бавилися.

Неохайність Фелікса і його захаращена кімната тепер викликали в мене огиду. Я полегшено зітхнула, бо мені подобався дім і родичі Біббі, а найбільше — він сам та його кімната.

Того полудня ми були самі в домі і, здається, дозріли для любощів. Чекання було стомливим, та чи взялися ми до того діла одразу? Ні...

Спершу він заграв для мене на піаніно кілька етюдів Шопена, і я так романтично нагнітилася, що, думала, ось-ось розтану. Однак, хоч як би я любила фортепіано, мені таки хотілося побачити його орган.

Нарешті він підійшов і обняв

мене. Я почувала себе такою невинною!.. Шкодувала, що вже не дівчина. А в ньому бачила знервованість.

Він задивився на мої засмаглі ноги, на пальці на ногах, потім — на мої руки. І міцно стиснув мені пальці, водночас голублячи подушечки.

— В тебе гарні пальці, — зашепотів він, тулячись до мене.

Я почала жмакати його краватку. Він зняв її. Тоді я провела пальцями йому по спині. Він здригнувся, його очі допитливо глянули на мене. Біббі був надто сором'язливий, щоб ступити перший крок.

— У тебе є гарні платівки, під які ми могли б потанцювати? — спитала я.

Він поклав на програвач диск Серхіо Мендеса та Аструда Гілберта — і ми півгодини танцювали, горнучись одне до одного. Я відчула, як щось прекрасне піднімається в його штанах. Його тіло доторкнулось до мене, його дихання тремтіло на моїх вухах, у косах, на шиї...

Потім напруга стала для мене нестерпною, я пригнула його голову й міцно поцілувала в губи, набагато палкіше, ніж будь-коли у конторі чи на порозі. Мій язик ковзнув у його теплий спраглий рот, досліджуючи губи і зуби. І врешті його язик зустрівся з моїм.

Сплівшись у танці і в поцілунку, ми за моїм почином рухались до ліжка. А там сіли, і я сказала йому розслабитись і лягти... Музика все ще грала. Я поволі провела рукою по його волоссю на грудях, на голові. Його руки немов заклякли — він не знав, що ними робити.

Я нахилилася, скинула з нього черевики, стягла шкарпетки. Коли він ліг, я звернула увагу на опуклість під його штанами. Він почервонів, помітивши, що я туди дивлюсь, підібгав ноги і спробував прикритися рукою.

— Не треба, Біббі, хай буде так, як є, — благала я. — Дай я гляну на тебе.

І обліпила його обличчя поцілунками; так завелась, що могла скінчити вже від самих міцно стиснутих ніг. Але терпеливо чекала. Хоча я голубила своїх попередніх хлопців, цього разу все було інакше. Я відчувала справжню любов до Біббі.

Звичайно чоловіки агресивніші, та невміння Біббі зворушило мене. Я несподівано здогадалася чому: він був незайманий. Але я не спитала його про те — чекала, доки ми полюбимось. Розстебнула його пояс, потім ширінку. Під трусиками його ерекція виглядала захоплюючою білосніжною гірською вершиною, але він засоромився і спробував застебнути штани.

— Ну ж бо, давай, — просила я. — Ми чекали цього так довго. Дозволь мені це зробити.

— А вікна, а сусіди? — хвилюючись, спитав він.

Я хотіла була сказати: «Та біс із ними!» — але відповіла:

— Гаразд. Хвилиночку... А ти поки що роздягнися.

Зашторивши вікна, я пройшла затемненою кімнатою і побачила, що він лежить у присмерку в самих коротких білих трусиках. Був дуже збуджений, але хвилювався нібито менше. На ліжку не було подушок, бо вдень воно правило за канапу. Я сказала:

— Давай знімемо покривало й розберемо ліжко. Де подушки?

Біббі показав на стінну шафу. Я дістала подушки, а він тим часом зняв покривало і згорнув його. Я роззулася й стягла з себе сукню.

Біббі зачаровано дивився на мене. Ніколи ж не бачив мене в сексуальних французьких трусиках та ліфчику. Можливо, й взагалі не бачив роздягненої дівчини; мало того, зважаючи на блідість його тіла, я сумніваюсь, чи він бував коли на пляжі.

Не відриваючи погляду, він потягся до мене, доторкнувся і поцілував мій живіт, а потім спробував зняти ліфчик. Не бувши досвідченим, він витратив на те, як мені здалось, майже півгодини.

Коли ліфчик упав, він жадібно вхопив мої напруглі перса й почав їх захоплено голубити. Мої соски стали тверді, як кулі. Я притислась до нього. Біббі знову зніяковів, і я вирішила сама виявити ініціативу.

Звільнившись від трусиків-бікіні темно-червоного кольору, я недбало кинула їх біля ліжка. Взявши його руку, яка пестила мені груди, я поклала її на густий темний трикутничок між своїми ногами. Тоді я ще не вміла рівно підстригати волосинки, тому рослинність унизу була розкішна. Хоча взагалі я природна русявка з м'якими шовковистими косами, мої брови і волосся внизу живота — темні.

Тим часом, як він грався з «мужчиною в моєму човнику» — з клітором, я погладжувала його «мужчину» в своїй руці. Біббі не був обрізаний, але його член був дуже чистий. Крайня плоть легко ковзала по голівці. Я погладила ту шкірку і почала рухати її сюди-туди, відчуваючи, який той «мужчина» чутливий. А що все це було нове для Біббі, то, здавалося, він ось-ось вибухне.

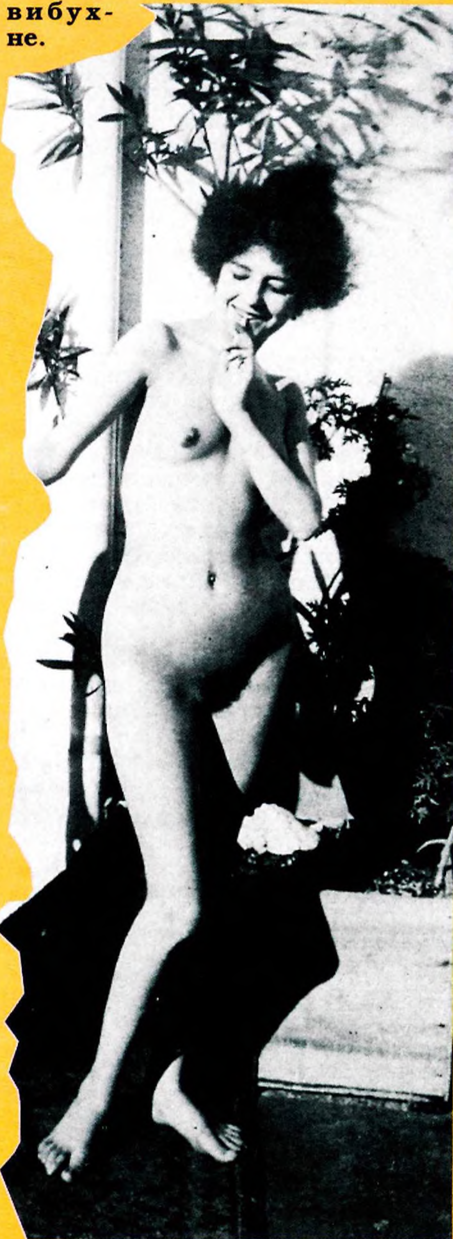

Фото невідомого автора, 1900

Біббі так розпалився, що став благати мене любити його так, як мені хочеться, цебто поступався мені лідерством.

Я лежала на животі в нього між ногами, а тоді підтяглася трішки вище і лоскотала його своєю кицею. Моя вульва була гаряча, слизька і з нетерпінням чекала його пульсуючого члена — я спрагло жадала, щоб він заповнив мене.

Нарешті Біббі опинивсь у мені з невеличкою допомогою своєї подружки, але він міг скінчити в будь-яку мить. Мені довелось викласти деякі уроки самоконтролю і, міцно обнявши, утримувати його в повній нерухомості. А коли допевнилась, що Біббі в силі стриматись якийсь час, то відновила гру.

Тісно тулячись зверху до його розпашілого тіла, я почала поволі рухатись узад-вперед, обнявши його ноги своїми. По кількох хвильках я була вже готова. Правда, мені ще вистачило часу сказати Біббі, який кріпився з усіх сил:

— Ну давай же, Біббі, глибше, глибше, будь ласка! Віддай мені його на всю довжину! — стогнала я в екстазі.

Ми водночас сягнули найвищої насолоди. Це було тривале, захоплююче відчуття: я відчувала, як його сім'я вивергається в мене. «Задля цього варто було чекати стільки часу», — подумала я.

Потім ми довго лежали знеможені, але щасливі, до краю вдоволені. Відпочинок був такий же чудовий, як і оргазм. Ми шепотіли ніжні слова, голубились із замруженими очима, торкаючись облич, грудей руками. Як невинні діти, були приголомшені завершеним актом любові. Я почувалася так, наче ніколи доти ні з ким не злягалась.

Через годину я спитала Боббі:

— Ти вперше мав справу з дівчиною?

Він ніяково кивнув:

— Так. Ти моя перша дівчина...

Ми дружили вже майже рік, і Біббі все більше став виявляти серйозні наміри щодо наших стосунків. Це якось лякало мене. Я знала, що не готова на довічну неволю.

І все-таки то був прекрасний, безтурботний час, я була молода і кохала Біббі. Коли потім чула музику Чайковського, Баха, Брамса чи Шопена, переді мною поставали ті незабутні дні, і я могла розплакатись, уявляючи собі, яким добрим, відданим і вірним мені був Біббі, як сильно він мене любив.

Але все кінчається добром тільки в казках. Біббі був дуже чутливий і вразливий, і це почало мене дратувати. Я стала відчувати майже те саме, що й у кінці мого роману з Феліксом, котрий поводився надто по-хлоп'ячому. А Біббі був надто серйозний і завжди поводився, як справжній джентльмен. Сумніваюсь, чи були в нього колинебудь джинси. Навіть у вихідні дні він надягав сорочку, краватку і піджак чи костюм з камізелькою. Я віддавала належне його вишуканості, але мені хотілося трусонути ним і розбудити в ньому відчайдуха, бодай для різноманітності змусити забути про свою поважність. У його світі я не могла припуститися якогось хибного вчинку. Він підніс мене на постамент, а мені там не вистачало повітря. Він не дозволяв мені розслабитись. Я мусила пообіцяти вийти за нього заміж, хоча й не була ще готова до подружнього життя.

Я й не хотіла руйнувати своє і його щастя, проте розуміла, що наші стосунки доходять кінця. І одного дня сказала:

— Я вирішила поїхати до Америки, Біббі. Думаю, між нами все скінчилось.

Він стояв при вікні й тихо плакав після тих слів. Потім кинувся до вікна. Я схопила його за піджак, але він вирвався, одною ногою став на підвіконня і звісився надвір.

— Біббі, прошу тебе, не роби цього! — благала я. — Не чини дурниць.

— Мені нема для чого жити, — жалісно мовив він. — Я втратив тебе, жінку моєї мрії. Я люблю тебе і хочу, щоб ти стала моєю дружиною і матір'ю моїх дітей, а ти відкинула мене, то навіщо ж мені жити?

— Біббі, я не гідна того, щоб ти помер через мене.

І ми вже плакали обоє. Я просила простити мені за той біль, якого я йому завдала.

Упродовж двох днів від Біббі не було жодної звістки, і я зателефонувала йому додому. Відповіла мати, її голос був пригнічений, сумний:

— Ти зробила з нашого Біббі каліку.

— Що ви маєте на увазі?

— Ти пам'ятаєш, що сталося того вечора, коли ти вперше заговорила про розрив з ним? Про аварію з моторолером? Біббі не хотів жити, і та аварія не була випадкова. Він пішов на це свідомо... А потім, коли ти зовсім порвала з ним, він...

— Нічого не кажіть! — крикнула я. — Це меч?

— Як ти здогадалася?

— У мене вночі було жахливе видіння, і я відчула, що він робить щось страшне. Хотіла зателефонувати, зупинити...

— Я дозволяла вам робити у вихідні все, що завгодно, — сказала мати. — Я ніколи не проганяла тебе, ти могла ночувати в нас. І ніколи нічого не забороняла Біббі. Ви замикалися в його кімнаті від п'ятниці до неділі. Деколи це ставило нас у незручне становище, але мушу сказати, що ти була нам до душі. Чому ж ти покинула мого Біббі?.. А врешті, Ксав'єро, ти господиня свого життя.

— Скажіть же мені, — благала я, — що сталося з Біббі?!

— Брати одвезли його до лікарні, він порізав собі руки і спливав кров'ю... Дуже порізався, тепер у нього на руках рубці і він майже весь час лежить у своїй кімнаті із зашторениими вікнами.

Я почувала себе винною — адже це я втягла його в жахливу історію.

— Буде краще, Ксав'єро, — наставляла мене його мати, — коли ти зникнеш з його життя. Не давай у себе закохуватись, якщо не кохаєш сама, інакше заподієш тільки біль закоханому.

По тому я довго нічого не чула про Біббі, та якось наші спільні знайомі сказали, що він одужав, але цурається дівчат, цілком занурився в себе, і, крім роботи, його єдиним захопленням лишилася музика.

З англійської переклав
Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

«ЧОТИРИ ПОРИ РОКУ» ВІКТОРА МЕДВЕДЄВА

ГАЛЕРЕЯ

Митцеві сорок років. За плечима навчання в Луганському художньому училищі та на відділенні реставрації живопису Київського художнього інституту. З 1987 року бере активну участь у виставках. Живе в Києві. Роботи знаходяться в багатьох країнах світу. Вважає себе романтиком у житті, а в мистецтві — реалістом. Найбільш за все полюбляє жінок і фарби.

Минулий рік був особливо плідним для художника. Творча уява підказала йому вирішення теми, яка протягом століть хвилює митців в усьому світі. Чотири пори року здебільшого зображували через природу рідного краю, водночас відбиваючи дихання епохи. Всі чотири роботи Віктора Медведєва — одного розміру й вписані у квадрат. І це не випадково, адже квадрат — символ стихії землі. Відповідно до формату полотен закомпоновано й оголені жіночі фігури. Жіноча оголеність має для митця символічне або алегоричне значення. Скоріше це усоблення космічних змін у круговерті природи. Разом з тим це данина часові, який безжально спливає, виклик усьому, що оточує художника: «спірне сприйняття життя, але джазове, нестандартне», — каже Віктор Медведєв. Зображення жінок написані не з натури (таких досить написав художник під час навчання в інституті). Картину з натури не напишеш, адже треба дати місце уяві. Отож Віктор і не копіює натуру, а інтерпретує. Тут немає нічого, що б нагадувало якусь ідеалізацію чи кидало виклик суспільству, шокуючи його еротичними аксесуарами. Важливу роль відіграє колір, художник ніби бавиться з ним. Це і гармонія, і водночас контраст, зіставлення безперервного розвитку кольору, активізація і згасання. Своєрідна пульсація кольоропису зачаровує, особливо коли є можливість охопити поглядом водночас увесь цикл. Спершу привертає увагу композиційна напруга побудови, експресія кольору в полотнах «Весна», «Літо», а коли настає насичення від буяння гарячих барв, разючих контрастів, погляд звертається до «Осені» — головної домінанти сексуальної напруги. Це ніби своєрідне твердження, що природа — вчитель, а творцем гармонійного кольору є око і мозок людини. Це й нагадування, що в природі треба шукати передусім форму — так заповідав колись славнозвісний Каміль Коро. І справді, жіночі фігури, обмежені форматом полотна й позбавлені будь-яких деталей, набули монументального звучання і ніби перебувають у стані медитації.

У роботах «Осінь» і «Зима» фантазія художника набуває невтримного злету і не суперечить природі, а єднається з нею. В останній з переконливою силою вихлюпнулось на полотно витончене, мовби емоційно вібруюче, почуття кольору, яке сягає апогею.

«Чотири пори року» Віктора Медведєва висвітлюють образ людини з позиції вічних тем — любові, життя і смерті. Такий підхід надає символічних відтінків образам, створеним художником, посилює їх актуальну значимість. Як тут не пригадати твердження Зігмунда Фрейда, чия теорія складалася на зламі минулого та нашого століть, — що протягом усього життя людини енергія еросу (лібідо) бореться з енергією смерті (танатосом). Тут, на думку вченого, поєдналися інстинкт смерті з інстинктом руйнування, агресії, деструкції. Боротьба Ероса й Танатоса не тільки пояснює буття конкретного індивіда, а й визначає близькість тогочасних подій, проблем людства нашому цілком непевному часу. Фрейд оголював неврози, причиною яких були конфлікти між сексуально-еротичними прагненнями з одного боку і морально-психологічними обмеженнями — з другого. Хто знає, може, саме ці чинники стали вирішальними для сучасників кінця нашого століття — адже все повторюється.

Петро НЕСТЕРЕНКО

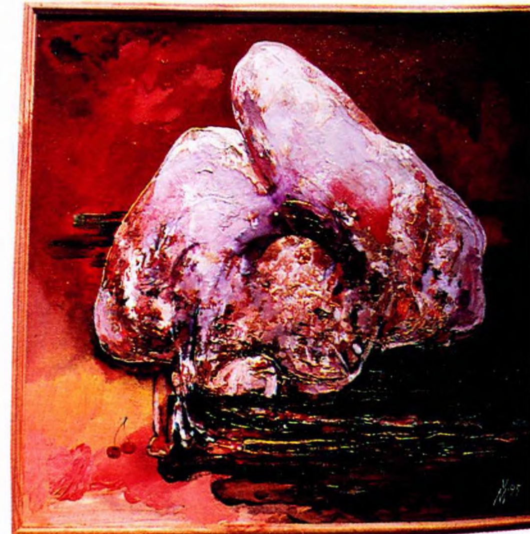
ВЕСНА

ОСІНЬ

ЛІТО

ЗИМА

АЛЕКС КОМФОРТ

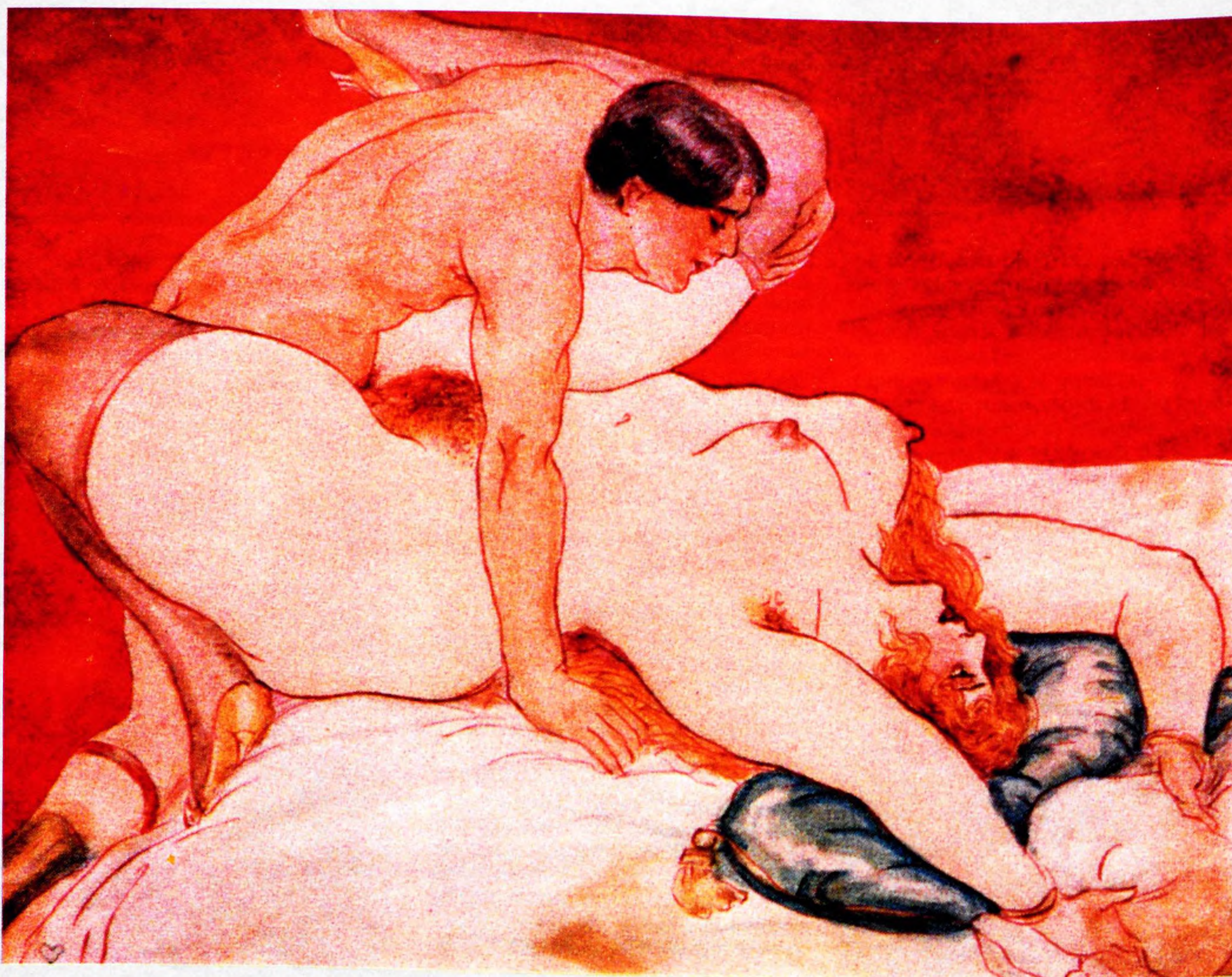
РАДІСТЬ СЕКСУ

ЛУБРИКАЦІЯ (ЗМАЩУВАННЯ)

Найкраще «мастило» для коїтусу — це слина. Різні жирні мазі мають неприємний запах, і їх потім важко позбутися. Желеподібні мазі (гелі) знижують гостроту відчуттів. Здорова піхва у збудженому стані виділяє природне змащення, необхідне для фрикцій. Якщо вона надто волога (це буває, коли жінка приймає протизаплідні таблетки), обережно проведіть по ній пальцем, обгорнутим носовою хустиною (не користуйтеся паперовими серветками: їх клаптики легко прилипають). Спробуйте змастити пеніс чи піхву медом (він легко відмивається і зовсім не шкідливий) — це сприятиме фрикціям. Що ж до протизаплідних кремів, піни і т. ін., то головна їх вада, через яку вони не набули популярності, полягає в тому, що вони заважають фрикціям.

«ПАВУЧІ ЛАПКИ»

Це лоскітливий еротичний масаж — дуже легенькі дотики пучками пальців з метою стимулювання не так шкіри, як майже невидимих волосків на ній, але не тільки коло статевих органів, а й на всіх чутливих ділянках тіла: сосках і довкола них, шиї, грудях, животі,

Невідомий чеський художник початку XX ст.

внутрішньому боці рук і стегон, під пахвами, на спині вподовж хребта, калитці і в промежині.

Роблять масаж обома руками: однією рухайте розмірено, а другу залиште для раптових дотиків. Увесь сенс цього масажу — в легкості дотиків, які скидатимуться радше на миттєвий удар слабкого струму, аніж на лоскіт. Пір'їни, рукавички зі щіточками, вібратори викликають зовсім інші відчуття. Якщо ви досить вправні, то не забувайте, що пальці маєте не лише на руках, а й на ногах, та ще й волосся в різних місцях, плюс вії, якими можна урізноманітнити відчуття. Скористайтеся набором наконечників для пальців, що їх виготовляють з різних матеріалів, починаючи з цупкої тканини і кінчаючи хутром норки. Освоїти цей оригінальний французький масаж кінчиками пальців нелегко, проте він винятково приємний і чоловікам і жінкам. Це один з двох найзагальніших видів стимуляції всієї поверхні шкіри (другий — пестощі язиком), який діє навіть на не надто чутливих чоловіків.

«ПОРНОГРАФІЯ»

Визначення, що його дають будь-якій еротичній літературі, коли хочуть її заборонити. Більшість нормальних людей полюбляє розглядати книжки із сексу і читати про еротичні фантазії. Ось чому ненормальним людям доводиться витрачати багато часу і грошей на те, щоб заборонити їх. Єдина вада комерційних видань полягає в тому, що в їх основі лежить фантазія, не пов'язана з досвідом, і тому вони практично майже нічим не допоможуть. Опис різних типів сексуальної поведінки, що його даємо ми, допомагає людям уявити їх собі; а порнографічні «твори» малоцікаві, в них багато повторень, до того ж виникають великі сумніви щодо їх правдивості.

Нормальним парам не завадить знайомство з такою літературою, де змальовано, скажімо, здійсненні, прийнятні та приємні сексуальні дії, що дали б втіху і їм самим, або фантазії, які, хоча й нездійсненні, збуджують сексуально. Цій меті, як правило, і слугує така література. Чимало чоловіків та жінок вважають, що книжки із сексу надають щодо цього реальну допомогу, так загострюючи чуттєвість, що одразу хочеться в ліжко. Користуйтеся ними приблизно так, як ото футбольні вболівальники користуються книжками про футбол, навіть якщо в них виведено гравців з геть неймовірною силою удару. Неправда, що еротична література збуджує тільки чоловіків. На жінок вона також впливає, якщо книжка написана з розумінням не лише чоловічих почуттів, а й жіночих.

Якщо ви маєте літературні чи художні здібності, скористайтеся ними, щоб відтворити ваші еротичні фантазії, а потім втілити їх у життя в спілкуванні з партнером. Це один із способів здійснення бажань, що їх ви не здатні (чи просто не стали б) реалізовувати в житті, таке собі доповнення до мрій та гри.

Деяких людей страхає думка про те, що еротичні видання можуть потрапити до рук дітям. Якщо там зображено сцени кохання без якихось збочень, то ваші побоювання марні. Малюкам це буде просто нецікаве і швидко набридне. Головне заперечення проти таких видань полягає в тому, що більшість їх, а надто нелегальних, жахливо виконані і відштовхують навіть дорослих. Окремі публікації, що змальовують химерні чи жорстокі фантазії, вселяють жах, але не більший від того, що його ми звідуємо від таких не пов'язаних із сексом матеріалів, як кінохроніка чи книжки про релігію. Якщо ви застали дітей за розгляданням еротичного журналу, не зчиняйте галас з цього приводу. Підліткам той журнал, либонь, не зашкодить, якщо вони не «схибнуті» на сексі.

СТИМУЛЯЦІЯ ЗЗАДУ

У задній прохід партнера вводять палець чи кладуть його на анус перед оргазмом. Цей спосіб популярний у французьких еротичних книжках і справляє вплив на деяких людей. Проте більшість віддає перевагу натисканням пальцем безпосередньо перед заднім проходом — у чоловіків уже саме це викликає ерекцію. Можете скористатися замість пальця невеличким вібратором, але не вставляйте його у піхву після того, як він побував у задньому проході. В деяких позиціях ефективно діє натискання п'ятою за калиткою чи на промежину жінки.

КЕРУВАННЯ НА ВІДСТАНІ

Побутує давня байка про те, що можна спокусити навіть незайманого хлопця, котрий не уявляє, що ви маєте на увазі, засовуючи великого пальця у стиснутий кулак чи до рота й ніби ненароком то виймаючи його, то встромляючи знову. Всім, кого ми бачили за цим заняттям, було дуже добре відомо, що воно означає.

Це один з варіантів керування на відстані. Відхиляйте донизу губу у відповідному ритмі — і жінка відчує збудження зовсім в іншому місці. А то й зробить те саме у відповідь, скажімо, під час обіду (пригадайте сцену з фільму "Том Джонс»). Коли партнери опанують обидва ці способи «телезв'язку», вони навчаться керувати одне одним на відстані: з різних місць за столом, з протилежного кутка кімнати, а в театрі — з ложі навпроти, викликаючи збудження, ерекцію і навіть оргазм. Інколи для цього навіть досить потерти мочку вуха. Нам трапилося бути свідками досить кумедного випадку. Дівчина танцювала з хлопцем, і той помітив, що з нею щось коїться. Хлопець гадав, що це він так на неї діє, а насправді це подавав сигнали її коханець, котрий сидів збоку.

ГУМОВИЙ ОДЯГ

Декого він дуже збуджує і навіть вважається таким собі «сексуальним атрибутом». Ефект пояснюється, очевидно, тим, що речі з гуми щільно облягають тіло і мають специфічний дух. Приміром, запах гуми «латекс» сексуально збуджує тих, у кого він асоціюється з презервативами, а до того ж посилює природний жіночий запах. Перед використанням усі гумові вироби — презервативи, пристосування для лоскітливого масажу, трусики для сексу — слід промити у мильній воді, висушити і посипати тальком. Чорний колір, здається, найпривабливіший у сексі. Презервативи синьо-рожевого кольору мають не такий привабливий вигляд, як прозорі.

Предмети одягу з гуми належать до числа небагатьох поширених збудників сексуального відчуття, але чомусь вони не стали модними, якщо не рахувати костюмів для підводного плавання та водних лиж. Це, напевно, можна пояснити тим, що жінок вони не надто приваблюють (або ж тим, що вони неймовірно паркі).

«САКСОНУС»

Це міцне натиснення на сечовивідний канал чоловіка біля основи статевого члена з метою не допустити еякуляції і (сподіваємо) запліднення. Застосовувати як контрацептивний засіб немає сенсу, оскільки сперма вже просочилась задовго до еякуляції. Проте деякі жінки вміють, пестячи пеніс рукою, зупиняти і відновлювати еякуляцію, натискаючи на сечовивідний канал, щоб відтягти оргазм у чоловіка.

Найкраще натискати на основу статевого члена двома чи трьома пальцями — сильно, але не залишаючи синців. Інше місце для натискувань — десь посередині між калиткою і заднім проходом. Увесь сенс полягає в тому, щоб сім'я викидалося порціями. Якщо ви остаточно зупините еякуляцію, то сім'я врешті виллється у сечовий міхур. Свідчень про те, що це шкідливо, немає, але зловживати цією процедурою не слід, а ще краще уникати її.

Переривання еякуляції також, очевидно, нешкідливе, але досягти цього важко і не всі на це здатні. Жін-

ки, що володіють цим мистецтвом, кажуть, ніби чоловікам це подобається, але багато що залежить і від партнера. Припустимо також припинити акт перед самою еякуляцією, а за кілька хвилин поновити його.

СТУПНІ, ВЗУТТЯ

Раніше ми вже згадували про сексуальне збудження, що його викликають ступні, коли їх ототожнюють з жіночим статевим органом. Усе це символіка, одначе не завадить зазначити, що шкіра взуття вбирає з поту і затримує саме ті жирні кислоти, які присутні у піхві й викликають сексуальне збудження у самців мавп. Хоча від ступнів ніг іде не так сексуальний, як кислуватий запах, вони збудливо впливають і на чоловіка — на рівні підсвідомості.

Високі підбори до вподоби багатьом чоловікам, головне через те, що посилюють похитування стегнами і роблять ходу жінки ще привабливішою. Це щось на зразок гри в кота-мишку.

Китайські жінки мусили ховати ступні своїх ніг, зате їм дозволялося показувати статеві органи. Навіть у нас босі ноги ототожнюються з голизною. Саме тому співаки рок-груп, виходячи на сцену, скидають взуття.

Та в будь-якому разі віддаватися коханню краще босим.

ПОВІЛЬНА МАСТУРБАЦІЯ

Повії, як правило, погано знаються на тонкощах сексу, але один прийом, що його практикували ще за давніх часів у будинках розпусти, заслуговує на увагу. Для його виконання треба вміти зв'язати партнера, а він має звільнитися. Здебільшого жінка зв'язує чоловіка, але можна й навпаки. Важливо мати бажання і геть безпорадного партнера. Якщо ваша душа не лежить до гри із зв'язуванням, спробуйте обійтися без неї, але наслідок буде зовсім інший: вам не вдасться досягти такого ефекту, як із зв'язуванням. Вся суть у тому, що ви викликаєте в партнера поперемінно то стан збудження, то релаксації, цебто розслаблення.

Жінка починає з того, що добре зв'язує чоловіка. Він лежить голий горілиць, руки й ноги або розведені в різні боки, або зап'ястки за спиною, гомілки схрещені, коліна розведені. Потім партнерка стає на коліна обличчям до чоловіка, охоплює його ногами і виконує приємний танок роздягання до трусиків. А відтак, підвівши йому голову, притискає його рот до своїх грудей і пахов, даючи йому відчути запах свого тіла. Після цього вона обережно стискає своїми ногами його шию і притуляє прикриті трусиками статеві органи йому до рота. Нарешті вона роздягається повністю і береться до пеніса: легенько й неквапливо спершу погладжує його, потім відкриває голівку, зсуває до вінця крайню плоть, якщо вона є, і на кілька секунд зупиняється, щоб дати партнерові час розпалитись. Якщо жінка вправна, партнер не матиме змоги рухатись, а закличний поцілунок дасть йому відчуття повного контакту з нею. Потім вона повторює все спочатку, збуджуючи його статевий член руками й ротом, якщо це необхідно.

У центрі уваги жінки — рот і статевий член партнера. Під час прелюдії необхідно, щоб рот і пеніс партнера постійно брали участь у грі, але не варто доводити справу до еякуляції. Вибір варіантів очевидний: або жінка працює лише рукою, або пеніс вона пестить рукою, а рот чоловіка, залежно від пози (обличчям чи спиною до нього) ротом чи вульвою. Найчутливіші ділянки між ротом та пенісом вона масажує пучками пальців («павучі лапки»), погладжує язиком та вульвою — в останньому випадку вона кладе одну долоню на його рот, а другу на член, не допускаючи послаблення ритму.

Якщо ерекція знижується, вона зупиняється, ще дужче «знерухомлює» чоловіка (зв'язавши йому великі пальці рук, якщо в неї стане сили повернути його) і знову досягає того, щоб член зробився пружним. Після цього вона починає повільну мастурбацію. Це запаморочливе сексуальне відчуття, яке можна викликати в більшості чоловіків (якщо хочете дізнатися чому, рекомендуємо практикувати його у грі із зв'язуванням; спробуйте бодай упродовж кількох секунд проробити це з незв'язаним партнером!). Сідайте зручніше на його грудях, повернувшись до нього спиною, і закладіть щиколотки під його коліна. Тримайтесь однією рукою за основу статевого члена, а великим і вказівним пальцями другої руки відтягніть шкіру пеніса якнайдалі. Потім починайте швидкі, різкі рухи з інтервалом в одну секунду, не частіше. Після приблизно двадцяти таких рухів зробіть десяток дуже швидких безперервних. Потім відновіть повільний ритм. Дійте так і далі. Якщо ви бачите, що партнер на грані еякуляції, зменшіть швидкість (з часом ви навчитеся добре ловити цей момент). Пестіть член стільки, скільки, на ваш погляд, здатний витримати партнер.

Збудження, яке виникає в чоловіка, не таке вже й одноосібне, як гадалося б. Від реакції партнера більшість жінок також збуджується. Ви можете міцно притулитися вульвою до його грудей, але не відволікайтесь від свого діла.

Як правило, чоловіки не витримують більш як десять хвилин. Якщо член обм'якне, знову викликайте ерекцію і швидко доведіть партнера до оргазму руками чи ротом або ж поверніться й сідайте на нього верхи. Коли партнер скінчить, негайно розв'яжіть його. Якщо він залишиться зв'язаним після оргазму, то в нього, як після великого фізичного навантаження, затерпнуть усі м'язи.

Досвід повільної мастурбації, яка має назву «спеціального японського масажу», — це, мабуть, чи не єдина корисна річ, засвоєна Америкою з в'єтнамської війни. Щоправда, існує завада до широкого застосування цього досвіду — надто великі габарити американок. Японки — справжні віртуози в цьому ділі, до того ж вони досить мініатюрні й не придушать чоловіка мало не до смерті, сідаючи на нього. Якщо ви жінка огрядна, спробуйте тримати свою вагу на власних колінах.

Що ж до чоловіків, то їм належить зосередитись на трьох жіночих ерогенних зонах — роті, грудях, кліторі. Починати слід так само, як і жінці, — з передавання запахів під пахвами й статевого члена, потім проведіть рукою по вульві й прикладіть руку до партнерчиного рота, щоб повернути їй її власні «парфуми». Залежно від звуків та рухів жінки, треба вловлювати, яке саме натискування на клітор їй подобається. Чоловік може скопіювати її способи повільної мастурбації і збуджувати її, відтягуючи розв'язку. Якщо партнерка легко збуджується і нормально сприймає такі пестощі, її реакція цілковито відповідатиме вашому вмінню поводитися з нею.

Чоловік має стати на коліна, розсунувши ноги, але не сидіти на жінці й не притискати її: вона все одно зовсім безпорадна. Нарешті (а цей момент у досвідчених коханців настає тоді, коли жінка мало не зомліває), він на якусь мить переходить до пестощів язиком, щоб зволожити вхід до піхви, і одразу розпочинає енергійний статевий акт, підносячи партнерку на нові, вищі вершини чуттєвості; при цьому сам він досить швидко кінчає.

Чоловік має відчути, коли слід зупинитися, за станом жінки, який не завжди адекватний її зойкам чи стогонам, а також за ступенем опору: вони сягають апогею безпосередньо перед оргазмом. Після розрядки треба швидко, але обережно розв'язати партнерку, щоб вона повернулася з небес на землю — до вас в обійми.

Ще один несподіваний виверт: жінка, пообіцявши партнерові подарувати казкову втіху, яка буває лише раз у житті, зв'язує його, а потім, допевнившись, що він не в змозі звільнитися і зронити жодного звуку, в нього на очах віддається мастурбації, доводячи себе до оргазму. Це збуджує обох партнерів більше, ніж може здатися на перший погляд. Уже «заведений» в очікуванні чогось іншого, чоловік шаленіє, і його марні

спроби вивільнитися ще дужче «заводять» жінку. Потім вона компенсує йому його страждання, але вже не поспішаючи.

ПІВДЕННОСЛОВ'ЯНСЬКИЙ СТИЛЬ

Змальований у літературі, присвяченій еротичній пісенній творчості народів, що населяли територію теперішньої Югославії. Статеві зносини партнери розпочинають голими, надаючи великого значення запахові від статевих органів. Існує кілька позицій, що їх вважають «національними».

Статеві зносини в сербів — це імітація згвалтування: чоловік збиває жінку з ніг, бере за щиколотки й згинає її ноги аж над головою, потім вводить член у піхву, наважуючи на жінку всім тілом. У хорватів, навпаки, ініціатива належить жінці, і в основі любовної гри лежать витончені пестощі: вона пестить язиком партнера (він може бути не скутий у рухах або лежати зв'язаний), потім починається повільна стимуляція його ерогенних зон у позі сидячи на ньому «верхи» (місцеві знавці вважають цей спосіб виснажливим).

Південнослов'янський секс — палкий та ніжний, як і належить народам, чиї чоловіки викрадають наречених, а жінки були (і досі лишаються) природженими войовницями — грубими й водночас ніжними.

ТУРЕЦЬКИЙ СТИЛЬ

Інтимне життя султана Оттоманської імперії було далеко не суцільною втіхою: він відчував на собі тягар величезної піраміди придворних та євнухів, які постійно тремтіли за його життя, і мусив розписуватись у гаремній книзі після кожного акту любощів. Його численних наложниць у гаремі навчали мистецтва догоджати своєму володареві, одначе ніяких трактатів про це не збереглось. Обрана жінка входила гола до його спочивальні і в темряві пірнала під покривало біля підніжжя ліжка, притуляючись до султана в очікуванні його прихильності. Непокірних новеньких приводили з міцно зв'язаними ззаду великими пальцями рук, приборкавши перед тим порцією різок по підошвах. Незважаючи на ці видимі факти, турецькі еротичні сцени в XIX столітті паморочили чимало голів у християнській Європі.

«ВІДЕНСЬКА УСТРИЦЯ»

Це жінка, що вміє схрестити ноги в себе над головою, — звісно, лежачи на спині. Коли вона це зробить, ви, обома руками тримаючись за підйоми її ступнів, лягаєте на неї всім тілом. Не примушуйте прибрати такої пози негнучку партнерку: силою цього не досягти. Ви звідаєте схоже відчуття (при похитуванні тазом), якщо партнерка схрестить щиколотки над животом, коліна притисне до плечей, а ви ляжете на неї всім тілом. Нам невідомо, чому саме ця позиція має назву «віденської». Її можна витримати недовго, але вона забезпечує відчутне стискання статевих органів обох партнерів.

«ЗАМІННИКИ»

Пестощі руками та оральний секс не замінюють нормальних статевих стосунків, а є самостійними способами. До «замінників» відносять методи, що їх європейці в минулому застосовували як протизаплідні засоби: вони дозволяли чоловікові досягти оргазму та еякуляції без мастурбування, і їх вважали не гіршими, аніж оральний секс. Ті давні «замінники» ще не забуто (приміром, такі, як рухи члена між грудьми, що вдовольняють обох партнерів), і вони час від часу з успіхом застосовуються — у період менструації чи на останній стадії вагітності.

У французькій книжці «Рай для плоті» (1903) названо кілька місць, придатних для таких «статевих зносин»: руки (жінка з'єднує кисті рук, роблячи з них подобу піхви, попередньо зволожену слиною, — в такий спосіб закінчували коїтус, щоб запобігти заплідненню), рот, груди, пахви, заглибини при згині ліктів та під колінами. Ще один «замінник» — це волосся (довге волосся чи коси можна запхнути до піхви для стимуляції або ж петлею з волосся «заарканити» член), хоч деяким жінкам такий спросіб не до вподоби, оскільки мити потім волосся — справжня проблема).

ГОЙДАЛКИ

Гойдалки — додатковий засіб еротичного збудження, який діє безвідмовно. Чимало дівчаток зазнали першого оргазму під час злетів на гойдалках, бо ніщо не справляє такого тиску на органи таза, як прискорення.

Гойдалки бувають двох видів. Ті, про які йдеться у східних авторів, — це просто підвішені сидіння садових лавок. Вони не можуть надто розгойдатись, але дають приємні відчуття, пов'язані з ритмічними коливаннями.

Справжні швидкісні гойдалки, безумовно, викличуть у жінки сексуальні відчуття, якщо до того її не захитає. Особливо впливає різке падіння гойдалок униз: як ото у ліфті, що спускається дуже швидко. Кожна дівчина має хоча б раз у житті погойдатися на гойдалках, міцно притулившись до партнера.

Для статевих зносин чоловік сідає на сидіння, партнерка — до нього обличчям, розсунувши ноги. Потім він розгойдує гойдалки або хтось їх штовхає.

На садових гойдалках будьте уважні, бо оргазм у жінки буває такий сильний, що вона може знепритомніти й навіть упасти, якщо ви не триматимете її міцно. Введіть член у піхву до того, як почнете розгойдуватись, і поєднайте рух гойдалок з ритмом коїтусу.

(Далі буде)

ЮВІЛЕЇ НЕ ДЛЯ ВСІХ

НА ПАРНАСІ

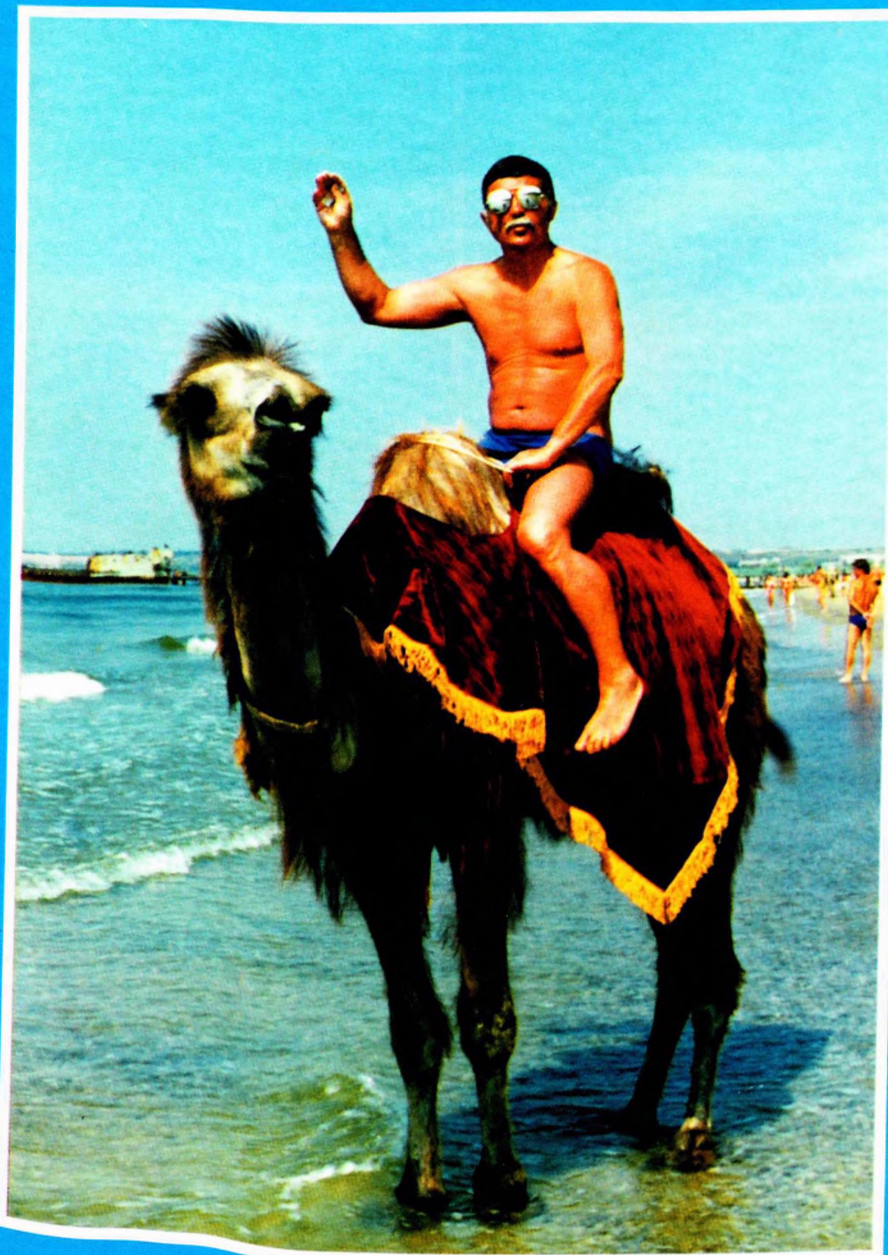
1997 РОКУ виповнилося 670 літ від дня, а точніше, ночі знайомства двадцятитирирічного італійського ченця ордену міноритів Франческо Петрарки з двадцятирічною молодицею на ім'я Лаура. Знайомство відбулось о першій годині ночі страсної п'ятниці 6 квітня 1327 року у церкві Санта-К'яра (святої Клари) у провінційному містечку Авіньйоні, на півдні сучасної Франції. Пабло Пікассо намалює тут, у шаленому танці і голих, своїх знаменитих «Авіньйонських дівчат».

Петрарчина знайома походила зі знатної авіньйонської родини Новів, 1327 року вийшла заміж за місцевого шляхтича Пога де Сада і подарувала йому одинадцятеро дітей. Померла від чуми 1348 року.

Петрарка пережив її на чверть століття і полишив світ у 1374-му, сімдесятирічним дідусем.

Лаурі він присвятив поетичну збірку сонетів «Канцоньєре» (від італ. «канцона» — пісня), тобто «Книгу пісень». Вона принесла авторові світову славу. У книзі 366 поезій. Композиційно вона складається з двох розділів: «Сонети і канцони на життя Мадонни Лаури» та «Сонети і канцони на смерть Мадонни Лаури». Другий розділ починається з 264-ї канцони. Останню редакцію книги закоханий автор зробив 1366 року. Інакше кажучи, коли йому повернуло на сьомий десяток.

Петрарка мав двох дітей: доньку Франческу і сина Джованні. Невідомо, чи від однієї дружини. Проте жодній із жінок, окрім Лаури, він за життя не присвятив ані рядка. Взагалі безпрецедентний в історії випадок. Чернець упродовж років бомбардує віршами чужу багатодітну жінку — за радянськими стандартами, матір-героїню, — і про це знає і вона, і її чоловік, і ввесь світ...

1996 року я написав книжку «Каменюк і Петрарка», де скрупульозно копаюся в білизні італійського закоханця XIV століття і його літературного спадкоємця, автора збірки «100 поезій про кохання», вінницького поета і мого друга Михайла Каменюка. Між іншим, прізвища «Каменюк» і «Петрарка» мають спільну етимологію.

ДРУГИМ ЮВІЛЕЄМ було 20-річчя знайомства автора цих рядків зі студенткою Конотопського шляхового технікуму Надією Н., з містечка Кролевця. Колись там до кролевчанок залицявся Тарас Шевченко. Знайомство відбулося узимку 1977 року на станції Алтинівка у Сумській області і подарувало згодом поетичний цикл «Сонце сходить у Кролевці» та однойменну збірку.

1977-го їздив до Кролевця на Різдво колядувати. З цієї нагоди директор остерського побуткомбінату Юхим Семенович Цукерман — його остерці жартома називали Сахаровим — протягом дня пошив герою кролевецької одіссеї каракулеву шубу.

А колись той Цукерман, пухом йому земля, побився об заклад із захмелілими приятелями на десятку, що продемонструє їм, що воно таке — обрізаний єврей. За це Козелецький райком КПРС звинуватив Юхима Семеновича у нетрудових доходах і дав «строгача». Це вже другий у моєму житті випадок, коли керівний партійний орган наводив порядок у еротичній сфері. 1961 року ми, студенти-першокурсники філологічного факультету престижного уні-

верситету, себто ваш вірний слуга; Михайло Гноєнко, тепер доктор наук, професор, визнаний у Кембріджі людиною року; Діма Закордонець, нині, то ж треба, працівник Міністерства закордонних справ, та ще два легіні, не будемо їх згадувати, бо один спився, а другий десь запропастився, — під час лекції з нудьги передали балакучим дівчатам записку з гумовим виробом, котрий коштував тоді чотири копійки. Задзвонив дзвоник на перерву, і, якщо не зраджує пам'ять, Тетяна П'ятаченко, тепер вона директриса чималого літературно-меморіального музею, помчала з гумовим раритетом до деканату. Деканат містився у «передбаннику». Наступні двері вели до парткому. П'ять років партком на чолі з секретарями Зарицьким, Сіренком, Кононенком намагався виявити, хто ж це хотів храм науки перетворити на бордель, та так і не витягли з нас ані словечка, як і німці з молодогвардійців.

За ліричним відступом ми ледве не забули про кролевчанку. Після технікуму романтика закинула її аж до Пермської області, на будівництво шляхів. Через рік вискочила там заміж, ще через два — розлучилася. За чотирнадцять років розлуки написала в Остер кількасот листів. Ото їй я і присвятив видану власним коштом збірку. Та коли зажадав компенсації витрат, у відповідь почув:

— А ви знаете, сколька в Адессе за ночь женщина стоіт?

Давно омріяна зустріч у Кролевці відбулася на Великдень 93-го. Після зустрічі вірші пливли невпинним потоком. Це тривало протягом тижня. Потім стихія вгамувалася.

Два фотознімки ліричної героїні — у профіль, з короткою стрижкою, у типовій студентській сорочці з короткими рукавами й кишеньками, та анфас, у білому гольфі, — 1984 року під претекстом їх «тимчасового збереження» привласнив кобеляцький літературознавець Василь Гаременко.

Життя подарувало інші знімки. Вкладаю один — на верблюді. Якщо до нього по-філософському підійти, він пасує на обкладинку «Леля». Жіноцтво, правда, пошкодує, що для повного сприйняття об'єкта заважає одяг у нижній частині тіла. Але зважте, дорогі мої: чорноморське узбережжя України — це поки що не Берег Слонової Кості. Головне — що забрався на верблюда без сторонньої допомоги. А це вже щось важить...

Микола ХОЛОДНИЙ, лауреат премії Бу-Ба-бу та почесної премії Ватикану

Микола ХОЛОДНИЙ

СОНЦЕ СХОДИТЬ У КРОЛЕВЦІ

ВОДА ІЗ КРАНА

Не купатимусь у грудні
І не питиму жень-шень.
Хто сказав, що пополудні
Не поцілив я в мішень?
Тричі вистрілив по птиці.
Ти промовила: «Везе».
І тремтіли твої циці,
Наче музика Бізе.
Буря яблуню хитала,
А із яблук капав мед.
Хлопця дівчина питала:
В що вперався Архімед?
На руці моїй до рана
Ти лежала молода.
А вода текла із крана,
Бо на те вона й вода.
У сусідовій квартирі
Щось кахикнуло лишень...
Ти не вір, що я у тирі
Не поцілив у мішень.

ГІМН МАШИНІ

Біля паші бугай упрів,
І жуки налетіли на ріпу.
Я ж отримав водійські права —
І стояти повинен без рипу.
Безвідмовно працює ДАІ,
На парламент великі надії,
А тобі прикортіло в гаї,
Щоб машину побачити в дії.
Кролевецькі до наших персон
Інтерес виявлятимуть блазні,
Бо приснився вночі тобі сон:
Ми купалися в лазні.
Ніжно-ніжно торкнеш важеля,
Трохи зменшити
швидкість благаю.
Перекопана стежка в поля,
Не пускає шлагбаум до гаю.
Поки виросте в полі горох
Й по колишній
тужитимуть владі,
Ми з тобою, кохана, удвох
Відпочинемо в «Ладі».
Визиратиме шпак із дупла,
Буде дощ по даху бубоніти.
Я тобі подарую тепла,
А дочку подаруєш — мені ти.

ОСВІДЧЕННЯ БАБІ-ЯЗІ

Під горою явори,
На горі півонія.
Закохався в кольори,
В кольори червоні я.
На базарі тьма суниць,
Кролевецькі півники.
Розкупили чарівниць —
Залишились віники.
Не усі, можливо, я
Використав козирі.
Що, як доля то моя
Плаває ув озері?
Підкрадаюся. Ага,
Хоч одну полапаю.
Аж воно шкребе Яга
Голі стегна лапою.
Розповім, що удівець
І в роках гармонія.
Кролевець мій, Кролевець,
На горі півонія...

ПОГОВІР

Ну і що ти такого зробила,
Що тепер хоч під поїзд лягай?
Просто техніку дужу любила
І майнула із хлопцями в гай.
Підвернулось
на танці запрошення
Для розминки культурної ніг.
І якеє ти мала відношення,
Що не там він коліном наліг?
Із нагоди знаменної дати
Пригубила краплину вина.
А говорять: «Водили солдати,
І в кав'ярні заснула вона...»
Не тягла ловеласів до лавочки.
Налетять — відженешся хіба.
Не скидала,
оглянувшись, плавочки.
Просто гумка попалась слаба.
А циганка давно тобі радила:
— Зупинись, бо кудись занесе.
Не забула мене і не зрадила.
Просто матір'ю стала — й усе.

НІЖНІЙ

В Кролевець приїхавши,
уникав політики,
Не торкавсь у ліжку
визвольних ідей.
Та колись напишуть
прогресивні критики:
Щось я там розхитував
і будив людей.
Я любив Вітчизну
і горілку з перцем,
Ноги нареченої
й трудовий народ.
Вибачте за те,
що несвідомим серцем
Вболівав за землю й за город.
Заздрив тим, що зникнули
в паровозній топці.
Розважав я публіку,
мов Андрій Сова.
У дівочих пазухах
щось шукали хлопці —
Я шукав для тебе
чарівні слова.
Не хотів співати
з кам'яної вежі,
А кортіло півнику
жити, як дрозду.
Осідлає доля
скакуна в манежі,
Закушу востаннє золоту вузду.
Мати довго думала
і назвала Ніжною,
Доброю Водою річку нарекли.
Я до тебе вулицею
завітаю Нижньою,
Щоб твої цілунки
груди обпекли.
Пахтиме тюльпанами
сонне передмістя,
Над тобою стану
кленом молодим.
Ти моє запалиш
неопале листя,
Нас поглине полум'я
і покриє дим...

КРИХІТКА ДЖЕНІФЕР

Джейсон ГАЙТС

Повість

Коли вони виходили з придорожнього ресторанчика в теплу темряву ночі, услід їм линула музика. Дженіфер тримала Чака за руку. Її тендітну зграбність ще дужче увиразнювали високі підборишпильки, яскрава спідниця і напівпрозора блузка, що облягала її лялькові, але водночас збіса звабні груденята. Коли дівчина прихилялась до нього, Чак відчував їх пругкість і майже не мав сумніву, що цей довгий вечір завершиться солодкою кульмінацією. Розпашілі щоки й блискучі очі додавали їй чарівності і вселяли в нього надію. Вечеря, випивка, танці... Усі необхідні підготовчі атрибути, сходинки на шляху до здійснення бажань... Не раз випробуваний, надійний спосіб.

— Тепер я знаю, що таке мартіні, — тихенько засміялася Дженіфер.

Чак подумав, чи достатньо вона сп'яніла, і посміхнувся.

— Тільки не втягнися. Це повільне отруєння.

Дженіфер скромно зітхнула.

— Я так чудово бавлю час. Розумію, що недобре дозволяти тобі витрачати на мене стільки грошей, але нічого не можу з собою вдіяти. Усе це для мене таке нове й таке захопливе...

Чак відчув докори сумління і одвів очі. Він подумав про гроші, що їх отримав сьогодні від Елін Вулф, — черговий гонорар за вечір плюс додаткові витрати.

— Тобі доведеться звикати до того, що чоловіки витрачатимуться на тебе, — мовив він, намагаючись відвести розмову від власної персони. — Отож сприймай це як належне.

Дівчина захоплено поглянула на нього.

— Ти такий добрий, що навчаєш мене всіх цих речей.

Чак удавано закашлявся, відчинив дверцята машини і, поки Дженіфер умощувалась на передньому сидінні, стояв, не зводячи з неї очей. Пишна накрохмалена спідниця залишала відкритими зграбні ніжки, і коли його погляд упав на них, Чак відчув, як йому нараз пересохло в горлі. Він опанував себе, захряснув дверцята, квапливо сів за кермо і ввімкнув мотор.

Коли вони від'їхали від стоянки і повернули до океану, Дженіфер

** Закінчення. Початок — у № 1 за 1998 р.*

узяла Чака під руку і пригорнулася до нього. Пахощі її волосся збуджували Чака, і він міцніше стиснув кермо, міркуючи, чи не повезти дівчину просто до себе. Потім, спохмурнівши, погамував свою нетерплячку, розуміючи, що такий поквапний і зухвалий крок може все занапастити й тільки сполохає цю простодушну дівчинку, відстрашить від пастки, яку він так старанно для неї лаштував.

— Ми вже їдемо додому? — сонно пробурмотіла Дженіфер. Голівка її лежала в Чака на плечі. — Мені так хороше...

— Взагалі-то ще не дуже пізно... — Він намагався говорити невимушено. — То я подумав, може, ти захочеш подихати повітрям після всіх отих танців та коктейлів...

Довгі вії дівчини боязко затріпотіли.

— А що, як ми знову поїдемо на пляж? Ніч така гарна... І ми будемо там зовсім самі... — Вона засоромилась і опустила очі.

Чак відчув, як усе його єство напружилось.

— Авжеж, чом би й ні...

Дженіфер усміхнулась і, знову поклавши голову йому на плече, вдоволено затихла. Не сповільнюючи швидкості, Чак переїхав місток і спустився на прибережну дорогу. Йому здавалось, ніби серце його б'ється гучніше за мотор машини. Він намагався подумки забігти наперед, до того, що може статись, а може й не статись, — коли вони приїдуть до його улюбленої місцинки на пляжі. То були дуже приємні думки, от тільки потреба ще й вести при цьому машину страшенно заважала йому.

— Ну ось і приїхали, — сказав він, загальмувавши в кінці темної вулиці. — Там на задньому сидінні є підстилка. Можна взяти її, щоб не забруднити піском одежу.

Дженіфер простодушно всміхнулась і нахилилася, щоб зняти туфельки. Чак узяв підстилку та чистого рушника і, обернувшись, розгублено втупився в нейлонові панчохи, що м'яко звисали з руки дівчини. Вона зніяковіло поправила спідницю і встала, без високих підборів скидаючись розмірами на ляльку.

— Я подумала, що краще зняти й панчохи. Це нічого?

Чак тупо кивнув головою. Дівчина взяла його за руку, і вони рушили піщаним берегом.

— Чаку, ти тільки поглянь на зорі. Здається, вони так близько, що можна сягнути їх рукою. Дивовижне видовище, правда ж?

— Атож, дивовижне...

Дженіфер розправила спідницю й сіла на підстилку, яку Чак розіслав на похилій дюні недалеко від води. Обхопивши руками коліна, вона й далі дивилася в темне небо. Чак скинув куртку і запалив, не маючи сили відвести очі від її осяйного личка та звабних обрисів тіла. Вона була схожа на янгола — довірлива, по-дитячому наївна і водночас чарівна, спокуслива, принадна своєю дівочою вродою. Чак чимдуж стримував себе, відчуваючи, як наростає в ньому пожадання, і добре розуміючи, що не можна прискорювати події, коли він хоче, щоб усе склалося так, як він розрахував, — ніжне й водночас сласне цілковите оволодіння її чистою цнотою, безмежна насолода цим осяйним тілом. Вона буде однаково боязка й безпорадна, однаково сповнена тріпотливого чекання й цікавості, і поводитися з нею треба лагідно, делікатно...

— Чаку!

— Що?

— Ти пам'ятаєш, як учора провів мене додому й поцілував?

— Еге ж.

— А я сказала, що не вмію цілуватися...

— Еге ж.

Вона зблиснула очима в темряві.

— Як ти гадаєш, я навчуся?.. Я хочу сказати — чи навчуся я робити все так, як слід? Я дуже хочу навчитися, слово честі. Хочу змусити чоловіка відчувати те саме, що відчувала я, коли ти обійняв мене... — Вона облизнула губи. — Ти навчиш мене, Чаку? Оце зараз же?..

Він не пам'ятав, де поділась його сигарета, не пам'ятав, як воно раптом вийшло, що Дженіфер уже лежала горілиць на підстилці, а він нашіптував їй якісь дурниці. А в наступну мить вона опинилась у його обіймах, тепла, розслаблена, піддатлива, і він пив солодкий нектар з її вологих уст. Під тиском його язика вони повільно розтулились, і дівчина обняла його рукою за шию й тихо зітхнула. Вона відгукнулася на Чакові пестощі, і він відчув, як у ньому спалахнуло невтримне бажання.

— Ну, тепер краще? — пошепки спитала Дженіфер, коли їхні губи розімкнулись.

— Авжеж, куди краще.

— Кажи мені, що я маю робити далі.

— Нічого, — хрипко мовив він, дивлячись їй просто у вічі. — Поки що нічого...

Вона сором'язливо усміхнулась.

— Я цілий вечір чекала, щоб ми з тобою були отак... Як оце тепер... Я знаю, що негарно в цьому признаватись, але це правда. Мені так хороше, коли ти мене цілуєш....

Чак знову поцілував її. Руки вже не корились йому і все міцніше стискали її тіло. Він довго не одривавсь од дівочих уст, грався з її язиком, і Дженіфер неначе танула від утіхи, ніжно гладячи тендітними пальчиками його потилицю і плечі.

— Я б ладна хоч цілу вічність отак... — нарешті зітхнула вона.

Чак звівся на лікті, готуючись до наступного етапу зведення.

— Ти готова до другого уроку? — спитав він, ковзаючи долонею по її гладенькій щоці.

— О, так... Так.

Він ще раз поцілував її, цього разу на повну силу, аж поки вона зовсім обм'якла у його обіймах. Зрозумівши, що дівчина вже цілковито під владою сласних відчуттів, він легко провів пальцями по її тоненькій блузці й зупинив їх там, де здіймались її невеликі, але пружні та звабні груди. Дженіфер напружилась, вії її затріпотіли, але він не випускав її уст. А водночас пестив їй груди, граючись гострими сосками й сподіваючись на їх особливу чутливість, здатну подолати її вагання.

— Чаку, не треба... — видихнула вона, вивільнивши губи.

Він спохмурнів.

— Тобі так не подобається?

— Подобається, але... Але я думаю, ми не повинні дозволяти собі зразу так багато. — Вона звернула до нього засоромлене личко. — Ти сердишся на мене?

Чак кахикнув і сів, відчуваючи біль в усьому тілі.

— Та ні, звісно, що ні.

— Я поводжусь, як дитина?

— Трішечки.

Дженіфер видимо засмутилася.

— Хіба ми не можемо просто цілуватись?

Чак видушив із себе усмішку.

— Це не так просто, принаймні для мене. Після таких поцілунків чоловіки звичайно почувають себе дещо розпаленими... і... Ну, це важко пояснити.

— Розпаленими?

— Атож.

Це її начебто спантеличило, але

засмученою вона вже не здавалася.

— Коли б ми взяли з собою купальники, можна було б трохи поплавати, прохолонути.

Чак насилу приховав свій захват.

— Чудова думка!

Дженіфер закліпала очима.

— Я сказала: коли б ми взяли...

— Я добре зрозумів, що ти сказала, — всміхнувся Чак, ухопившись за таку чудову нагоду. — Взагалі-то це ніяка не проблема. По-перше, тут навкруги немає нікого, хто міг би побачити, чи ми в купальниках, чи без них. А по-друге, якби хтось і був, то все одно нічого не розгледів би у темряві.

Дженіфер здивовано глипнула на нього й тихенько засміялася.

— Ти жартуєш?

— Анітрохи.

Вона кліпнула очима й збентежено мовила:

— Ой ні, я не можу!

У Чака аж стислось усе всередині.

— Та хай йому чорт, ти ж можеш просто лишитися в тому, що там у тебе є під одежею, коли це тобі так уже важить. Певне ж, воно закриває більше, ніж отой купальник, що був на тобі сьогодні вдень. — Він бачив, що дівчина вагається, і підбадьорливо стиснув її маленьку руку. — Ходімо, о цій порі вода просто чудова.

Та вона все ще сумнівалася.

— Ти певен, що ніхто не побачить?

— Більш ніж певен.

Вона знову збентежилась.

— Я почуватиму себе як сама не своя...

— Та це ж усього якась хвилина!

— Ну...

Чак підхопивсь на ноги.

— Я піду до води й стріну тебе там. А ти роздягайся на самоті й біжи просто у воду. Тільки-но ввійдеш, як ураз забудеш, чи є на тобі купальник, чи ні.

Дженіфер глибоко зітхнула, поступаючись його зухвалій пропозиції.

— Ну гаразд...

— Тільки не барися.

Вона кивнула головою і сягнула рукою верхнього гудзика на блузці. На Чака вона не дивилася.

— Краще буде, як ти зустрінеш мене вже у воді, а не на березі...

Чак засміявся і знизав плечима.

— Як скажеш.

Він повернувся й рушив до води. Був уже певен, що добився свого. Біля води він роздягся й акуратно поскладав речі на безпечній відстані від хвиль. Марно напружував зір, намагаючись розгледіти в темряві Дженіфер. Нарешті лишився в самих трусах, трохи повагавсь, а тоді, посміхнувшись, стягнув і їх.

Вода була холоднувата, і Чак, увійшовши до пояса, злегенька здригнувся. Саме набігла хвиля, і він, затримавши віддих, пірнув у неї, відчуваючи, як наливається новою силою кожна клітина його тіла. Він поплив од берега, потім повернув назад і, ставши на дно, подививсь у бік дюни, де залишив Дженіфер. Вода вже не холодила його і навіть здавалася теплішою за нічне повітря, що обвівало йому плечі та груди. Чак нетерпляче дожидав, з тривогою гадаючи, чи не передумала вона, і благаючи Бога, щоб цього не сталося. Навколо хлюпотіла солона вода, а він переступав з ноги на ногу, вдивляючись у темряву й гостро відчуваючи свою голизну. Він не збрехав дівчині, коли сказав, що розпалився. Це було ще м'яко сказано. Він був напоготові до любовного поєдинку. Цілком напоготові.

Вона неначе виникла з чорного мороку над безлюдним пляжем, примарна й легка, мов серпанок, маленька й навдивовижу гарна. Спершу, з віддалі, Чакові здалося, що на ній нічого немає, та коли вона увійшла у воду, він розгледів обриси ліфчика і трусиків. Вони були тілесного кольору, лише трохи темніші від її осяйної шкіри. Весь тремтячи, він поплив до неї, не спускаючи очей з її жаданого тіла.

— А ось і я!

Дженіфер озирнулась, побачила його і притьмом пірнула, неначе хотіла сховатися. Потім виринула за кілька метрів, сміючись і віддихуючись, а тоді попливла вперед, роблячи короткі й зграбні гребки руками. Чак осміхнувсь і теж пірнув, сподіваючись наздогнати її під водою. Виринувши, він побачив, що вона швидко віддаляється і її мокрі коси ковзають за нею по воді.

— Гей, почекай мене! — гукнув він з легкою досадою.

Дженіфер знову пірнула, і він встиг побачити, як майнули над водою її округлі сіднички й білі ніжки. Він чекав, захоплений її грацийністю. Вона виринула поруч нього, радісно сміючись.

— Ну що, бачив, як я плаваю? — І швидко відпливла вбік.

Чак трохи розслабився і подавсь туди, де дівчина вже лежала горілиць на поверхні води. Тим часом на небі з'явився серпик місяця, і його світло ясно й збудливо відбивалося від її мокрого тіла, створюючи таку виразну ілюзію голизни, що Чак відчув, як буйно запульсувала в його жилах згарячіла кров. Майнула думка, чи не надто шокуватиме дівчину те, що він без трусів, і він вирішив: не слід поки що квапити події, — отож зупинився не дуже близько, за крок чи два од неї.

Дженіфер лежала на воді як заворожена, ніби й не помічаючи його. Очі її дивилися в небо, на зорі. Чак стояв і не мав сили відвести від неї погляд, відчуваючи водночас шалене бажання і побожний трепет; очі його тішилися дівочою красою, що так спокусливо прозирала крізь мокрий ліфчик та трусики, які здавались її другою живою шкірою. Він бачив маленькі набубнявілі соски, бачив темний трикутничок унизу живота, і пожадання, що палало в ньому, стало таке невтримне, якого він ніколи доти не звідував.

— Як здорово! — зітхнула Дженіфер.

— Еге ж, здорово, — насилу видушив із себе Чак.

— Попхай мене.

— Що?.. — не зрозумів він.

— Візьми мене за ноги і підпихай.

— А-а... Авжеж.

Він узяв її за ступні й почав штовхати перед себе по воді. Ступні були такі маленькі, такі зграбні, такі теплі, що він міг би зосередити всю свою хіть лише на них, а не на тому, що й далі поїдав очима. Аж раптом збагнув спокусливу можливість, яку підказували тепер самі їхні пози. Він увесь напружився, по нервах перебіг струм граничного збудження, і він уже не володів собою. Залишалося тільки обережно розсунути ці маленькі ніжки, приступити ближче, відхилити трусики і...

— Чаку!

— Га?.. Що?.. — отямився він.

— Ти вже колись купався отак з іншими дівчатами?

Він зам'явся.

— Ну, не зовсім так...

— Чудова розвага, правда ж?

— Еге ж, таки чудова...

Дженіфер трохи підвела голову, щоб подивитися на нього, і побіжно ковзнула поглядом по власному тілу.

— Ой! — раптом зойкнула вона і випручала ступні з його рук.

Чак швидко поглянув униз, аби допевнитись, що вода закриває його до пояса.

— Що сталося?

Дженіфер уже не лежала на поверхні. Вона присіла так, що вода сягала їй підборіддя.

— Чому ти не сказав мені? — запитала вона майже із злістю.

— Чого не сказав?

— Що в мене усе видно крізь... крізь білизну.

Чак задоволено посміхнувся.

— Правду кажучи, я й не помітив.

Дівчина затулила руками обличчя.

— Я просто помираю з сорому!

Він засміявся.

— Давай, я ще трохи тебе поштовхаю.

Дженіфер помотала головою, труснувши потемнілими мокрими косами.

— Ні. Я, мабуть, піду на берег. Холод пробирає...

Веселощі Чакові миттю звітрились, його охопила паніка.

— На берег? Та ми ж іще й не поплавали як слід...

Він побачив, що дівчина вже бреде в бік пляжу, й безпорадно поплентався за нею, ошелешений таким несподіваним поворотом подій.

— Слухай, а може, все-таки ще трохи поплаваємо, га? Я доправлю тебе до пірсу... Дженіфер! Та постривай же!..

Вона стала на коліна у воді і, обернувшись, подивилася на нього. Хотіла була щось сказати, коли раптом погляд її ковзнув униз, і вона нажахано застигла. Очі її вражено розширились, рот розтулився. Отак і стояла та дивилася на Чака.

— Ой!.. Ой!..

Чак перевів погляд з її переляканого личка туди, куди вона дивилась, побачив свою ще не охололу від жадання здиблену плоть і, миттю збагнувши, в чому річ, аж остовпів. Тоді знову поглянув у її невинні очі, що змусили його відчути себе геть розгубленим дурноверхим йолопом, і в нього вихопився тихий розпачливий стогін. Він незграбно повалився у мілку воду, подумки лаючи себе за те, що не звернув уваги, як далеко пройшов за дівчиною до берега.

— Пробач... — кволо промимрив він, бажаючи тепер лиш одного — щоб вона не дивилася на нього отак, — і шкодуючи, що, розпалившись від сласних фантазій, не дав їй більше часу, не довів до останньої межі. — Мені так шкода... правда...

Дженіфер уже начебто вийшла із заціпеніння. Вона здригнулася, немов од непоборного страху, і затулила руками груди. А тоді, ще раз тихенько ойкнувши, повернулась і побігла по вогкому піску в щільну темряву пляжу.

Чак похнюпився. Нерви його були вимотані до краю, свідомість заклякла. Він розумів, що, попри всі його зусилля, так добре обміркований і спланований вечір закінчився непередбаченим і цілковитим крахом. Отож поволі підвівся з води, зневажаючи й ненавидячи самого себе, а ще дужче — прямого винуватця лихої пригоди, котрий уже також геть похнюпився, — і жалюгідно побрів до того місця, де залишив одяг.

— Ах ти ж чорт... — пробурмотів він, потираючи рукою обличчя, не в силі забути вираз очей Дженіфер, коли вона побачила його голого. Той її погляд змусив Чака відчути себе якоюсь потворою, чудиськом, монстром. І надало ж йому втнути таку дурницю! Та ще й перед ким — перед невинною дівчинкою, втіленням цноти! Не дивно, що це її так вразило й шокувало...

Чак недбало витерся теніскою і одягнувся, весь час неспокійно вдивляючись у темряву й дослухаючись до найменшого шереху. Він розважив, що не слід поглиблювати душевне потрясіння дівчини своєю скорою появою. Уже й так наламав дров, хай йому чорт... Він запалив, проте сигарета не заспокоїла розшарпані нерви й не погамувала біль від невтамованого бажання. Він завважив також, що й після купання у прохолодній воді його долоні спітніли.

Перегодивши ще деякий час, Чак подався пляжем до знайомої дюни. Ішов, трохи пригинаючись від тупого болю в паху, і кожний крок нагадував йому про крах усіх його сподівань. А коли дістався того місця, де на піску була розіслана пляжна підстилка, і придивився, то не побачив нічого, крім самої підстилки, вогкого рушника та своєї куртки. Він швидко підібрав їх і напівбігцем рушив до машини.

— Дженіфер!..

Дівчини ніде не було.

Чак провів неспокійну, сповнену болісних сновидінь ніч і прокинувся з кислим присмаком пива у роті. Все тіло нило, наче помолочене. Підставивши голову під струмінь холодної води, він пригадав, як по дорозі додому завернув до нічного бару випити трохи пива. Скільки ж це треба було вижлуктити, щоб дійти до такого стану?.. Швидко вдягнувшись, він збіг сходами вниз, сів у машину й погнав до кафе, щоб зателефонувати Дженіфер.

Економка сказала йому, що місіс Вулф і міс Дженіфер поїхали до міста на зустріч з містером Максом Сільвестром і звеліли на вечерю їх не чекати. З обмерлим серцем Чак попрохав її переказати міс Дженіфер, що він дзвонив, і поклав трубку. А тоді рушив до стойки випити чашку кави, пригадуючи собі, яка збуджена була Дженіфер, коли розповідала йому про приїзд багатого компаньйона Елін Вулф.

Оце маєш! У нього єдиний вихідний на тиждень, а вона десь їде, аби засвідчити своє шанування якомусь старому цапові, бо він, бачте, великий магнат... О Боже, усе в нього пішло шкереберть. Усе як є...

Решту часу Чак перебув удома, гризучи нігті й катуючись болісним самоколупанням, і лише пізнім надвечір'ям вибрався до кафе попоїсти. Гамбургер видався йому гидотним, пиво було тепле, і навіть сигарета не смакувала. Вставши з-за столу, він рушив до телефонної будки й набрав тепер уже знайомий номер Елін Вулф. На його подив і радість, у трубці озвався трохи сиплуватий голос пишної вдовиці.

— Елін? Це Чак.

— О, Чаку, молодець, що подзвонив...

Він нетерпляче скривив обличчя.

— Де це вас у біса носило цілий день?.. Ну та гаразд. Дженіфер удома?

Елін хрипко засміялася.

— Пробач, друже, але твій несподіваний інтерес до моєї племінниці наводить на певні роздуми. Часом усе так дивно обертається, правда ж?

Чак знову скривився.

— Слухай, то вдома вона чи ні?

— На жаль, ні, котику.

Він весь напружився.

— А де ж вона?

— Якщо по правді, то не маю і найменшого уявлення. Коли я від'їздила, Макс Сільвестр саме збирався показати їй усі найкращі нічні клуби міста. Схоже на те, що наша юна провінціалочка з Айови причарувала цього старого розпусника. Він буквально з піною біля рота доводив, що повинен сам показати їй Нью-Йорк, поки він ще тут.

Чак сполошився.

— І ти залишила її з ним?

Елін досадливо зітхнула.

— Охолонь, любчику. Макс Сільвестр перекуштував усі найдобірніші вершки з двох континентів. Я певна, його просто забавляє наївний захват Дженіфер.

— Сподіваюся, ти тямиш, що робиш?.. Перекажи, будь ласка, Дженіфер, що я дзвонив і завтра подзвоню ще. Гаразд?

лель-ревю

— Гаразд, мій дорогенький.

Чак поклав трубку і вийшов на вулицю. Йому не хотілося нікого бачити, і він поїхав назад додому. Макс Сільвестр... Вершки з двох континентів... А Дженіфер же сама невинність, єдине її бажання — всім подобатись, і вона така вразлива... Невже Елін не розуміє, що залишати дівчинку в товаристві того кнура — це гратися з вогнем?.. Та й чи не помиляється вона, кажучи, що він просто забавляється? Що він — очей не має?..

Поставивши машину на місце, Чак вибрався сходами на своє горище. Дістав з холодильника бляшанку пива, відкрив її і мало не за одним разом влив у себе...

Біля самого рятувального поста, на мілководді, купа дітлахів з галасом ганяла в квача. У воді хлюпалося з десяток пляжників. Грузнучи в піску, прошкандибав спітнілий хлопчина в брудно-білій куртці продавця морозива і з холодильним коробом на плечі.

Було вже близько полудня.

Чак схрестив ноги, почухав груди й укотре вже витяг шию, з надією озираючи пляж. Дженіфер усе не було, і він уже почав сумніватися, чи прийде вона взагалі. Хто знає, чи сказали їй, що він учора двічі дзвонив, і чи виконала Елін свою обіцянку переповісти дівчині, що він тривожиться і хоче її побачити. А ще Чака мучила думка про те, що їй, може, незручно й неприємно зустрічатися з ним після тієї прикрої пригоди. Отож і спілкування з Максом Сільвестром може бути лише приводом, щоб уникнути зустрічі з ним, Чаком.

Це трохи втішало його. Та досить було подумати, що вона десь роз'їжджає з типом, котрий годиться їй у батьки, як його враз вкидало у жар. Він знов і знов пригадував те, що казала йому Елін про цього багатого кнура. Певна річ, він небезпечний, як і кожний багатій, що звик діставати усе, чого йому заманеться. Адже маленька Дженіфер і гадки не має, які хижаки водяться у кам'яному лісі великого міста. Ні, Елін вчинила нерозумно й необачно, відпустивши Дженіфер саму не знати куди з тим Сільвестром. Хоч би який вона мала з ним бізнес, проте не можна ж отак нехтувати небезпекою...

Чак спохмурнів і знову обвів поглядом пляж. І раптом стрепенувся, забачивши знайомі постаті — то Елін Вулф привела на берег свого красеня Карлоса. Чак зіскочив з вишки й чимдуж побіг туди, де вони розкладали свої речі.

— Де Дженіфер? — випалив він, спиняючись біля них.

Елін здивовано звела на нього очі.

— А, Чак... Я тебе й не помітила.

Карлос, муркнувши щось ніби привітання, одразу ж подавсь у бік туалету. Чак почекав, доки він одійде далі, а тоді знову спитав:

— Де Дженіфер? Вона вдома?

Труснувши рудими косами, вдовиця весело засміялася.

— Та охолонь ти, хлопче! Поводишся, наче переполоханий татусь. — Вона опустилась у шезлонг і, зблиснувши браслетами проти сонця, насадила на ніс темні окуляри. — Боюся, ми її сьогодні вже не побачимо. Вони з Максом вирушили в похід по магазинах. Він хоче особисто простежити, щоб вона дістала кваліфіковані поради і придбала пристойний гардероб. Це ж бо конче необхідно для дівчини, яка хоче зробити кар'єру в Нью-Йорку.

Чак скривив обличчя.

— Він що — не має іншого діла?

Елін споважніла й знизала плечима.

— Правду кажучи, я й сама трохи здивована. Вона буквально звела його з розуму. Ти б побачив їх сьогодні вранці у мене вдома — достоту двоє школярів перед поїздкою за місто. Я аж за руку себе вщипнула, аби допевнитись, що все те мені не ввижається і переді мною той самий Макс Сільвестр, котрого я знаю вже стільки років...

Чак відчув, як серце його кудись покотилося.

— Невже ти гадаєш, що він...

Елін посміхнулася.

— Та звісно, що ні, любий. Вся річ у тім, що наша крихітка Дженіфер аніскілечки не схожа на той тип дівчат, з якими він знався досі. До того ж вона надто невинна й наївна, щоб викликати саме такий інтерес у чоловіка з досвідом. Макс воліє, щоб його коханки були не менш вигадливі, ніж він сам, — якщо таке взагалі можливе.

Її переконливі аргументи трохи заспокоїли Чака.

— А ти сказала їй, що я дзвонив?

— Ну звісно.

— І що?

— Нічого. Я сказала, а вона тільки головою кивнула й тут-таки зникла. Вона вміє так — мило й невимушено.

Чак похмуро зітхнув.

— Ну гаразд...

Досвідчена Елін уважно поглянула на нього.

— А ти, схоже, і справді вклепався в це дівчисько, так?

Чак здвигнув плечима.

— Не знаю. Я ще ніколи не зустрічав таких... ну, таких, розумієш... Вона гарна, страшенно гарна, і... і невинна... і взагалі...

Пишнотіла вдовиця глухо засміялася.

— Як же це я могла так недооцінити свою небіжку. Треба буде пильніш до неї придивитися. Спершу — ти, потім — Макс. Як не знати, то можна подумати, що вона добряче дурить вас обох.

— Це ти про що? — похмуро процідив Чак.

— А про те, що наївній цнотливиці годі обкрутити за лічені години двох мужиків, та ще й таких, як ти і Макс.

Чак заперечливо мотнув головою.

— Дженіфер і справді така, — твердо мовив він. — Можеш спитати в тих, хто знає її краще.

Елін порозуміло осміхнулась.

— Ти хочеш сказати, що ти пробував?

Чак нахмурив брови.

— Скажімо так — пробував спробувати... Слухай, перекажи їй, що я хочу побачитися з нею сьогодні ввечері, гаразд? Я зателефоную і приїду, як тільки вона повернеться з міста...

Він круто повернувсь і подався до спостережної вишки.

О пів на дев'яту вечора Чак увійшов до «Солодкого кафе Бруно». Біля стойки купчилась вичепурена молодь, але столики в глибині, обабіч верескливого музичного автомата, здебільшого ще лишалися вільні. Він обвів поглядом приміщення і рушив до телефонної кабіни. Набрав знайомий номер, благаючи Бога, щоб Елін була вдома. «Господи, тільки б вона відповіла!» — подумки просив він.

— Алло?

— Це знову я, — з надією в голосі мовив Чак. — Вона уже вдома?

— Ой бідолашний, ти знову з нею розминувся!

— Як це? — не вірячи власним вухам, спитав Чак.

Елін співчутливо поцокала язиком.

— Вона щойно поїхала з Максом. Він повіз її на іподром дивитися перегони.

— Що за чортівня!.. — лайнувся Чак. І раптом йому одібрало мову: крізь шибку кабіни він побачив біля стойки, спиною до нього, у легенькій сніжно-білій сукенці, що увиразнювала принадні вигини тендітної дівочої постаті, — Дженіфер!

Він як ошпарений вискочив з кабіни і, відштовхнувши з дороги трьох підлітків, підступив до дівчини.

— Дженіфер...

Вона злякано обернулась.

— О, Чак...

Він зніяковіло усміхнувся.

— А я думав, ти поїхала на іподром... Цебто я подзвонив Елін, а вона мені сказала, що ти... — Він затнувся, розуміючи, який у нього зараз дурнуватий вигляд. — Я уже втратив був надію тебе побачити.

Невинні лялькові очі Дженіфер закліпали, і вона опустила голову.

— Ти вже пробач, Чаку, — відказала ледь чутно. — Просто за ці два дні я і хвилинки вільної не мала.

— Атож, я знаю.

Підійшов бармен, і Дженіфер попросила дві пачки сигарет. Потім знов обернулася до Чака.

— Це для Макса... для містера Сільвестра. Він чекає на мене в машині. Я не можу зараз з тобою поговорити.

Чак раптом знітився.

— Слухай, Дженіфер... щодо тієї ночі...

Вона здивовано поглянула на нього.

— Якої ночі?

Чак не знав, що й подумати.

— Ну тоді... на пляжі...

Личко Дженіфер прояснило.

— А-а, то ти про отой вечір?..

Чак спантеличено втупився в неї. Дівчина аж ніяк не здавалась ображеною чи збентеженою. Дивно... Чому ж тоді вона уникала його весь цей час?.. Він облизав губи й спробував усе ж таки з'ясувати стосунки.

— Я хотів вибачитися перед тобою за свою поведінку. Я тоді повівся, як найпослідущий дурень. Ти мала всі підстави розсердитись...

Дженіфер урвала його, нетерпляче махнувши рукою.

— Пробач, Чаку, але мене чекають. Чом би тобі не подзвонити мені завтра? До речі, завтра тітонька Елін влаштовує у себе вечірку і напевне запросить і тебе. Ти ж прийдеш, правда?

Чак тупо кивнув головою, відчуваючи, що остаточно туманіє.

— Так... але ж...

Дженіфер поплескала його по руці.

— І забудь ти про ту ніч, Чаку. Я потім картала себе за те, що так по-дурному втекла. — Вона заклiпала віями і притишила голос до шепоту: — Просто я ніколи не бачила чоловіка з таким... у такому стані... А твій... він у тебе такий величезний...

Чакові скаламутилося в голові, підлога поплила під ногами, а серце кудись покотилося. Неначе збоку він побачив, як Дженіфер ще раз поплескала його по руці, сором'язливо усміхнулась і вислизнула на вулицю. Майже хвилина пішла в нього на те, щоб повернутися до тями й добутися до дверей.

За кермом величезного чорного лімузина з відкинутим верхом сидів сяючий рум'яний здоровань. У відповідь на щось сказане йому Дженіфер він одкинув голову назад і гучно зареготав. Чак стояв, наче громом уражений. Він уявляв собі Макса Сільвестра зовсім іншим. Розкішна машина плавно й безгучно відповзла від тротуару і поїхала геть, полишивши Чака стояти з роззявленим ротом. Ні, Макс Сільвестр зовсім не був таким добродушним підстарком, яким змальовувала його Елін. Навіть з вигляду він здавався нахабним і самовпевненим багатієм, котрий звик добиватися свого у житті, — і аж ніяк не пасував на роль доброго дядечка-опікуна.

Зрештою Чак постановив собі, що неодмінно піде на ту вечірку, яку влаштовує на честь свого компаньйона Елін. Може, саме там цей багатий негідник розраховує дістати винагороду за те, що приділив стільки часу та уваги крихітці Дженіфер. Атож, так воно, мабуть, і є. Відомо ж бо, всі вечірки в Елін закінчуються оргіями, а то й зґвалтуванням. Її гості радше стоятимуть навколо й заохочуватимуть розпусника, і жоден не подумає навіть відборонити від нього жертву. Ні, він, Чак, не допустить, щоб дівчинку спостигла така лиха доля...

То був найдовший день літа. Більшу його частину Чак провів на спостережній вишці, занурений у власні роздуми. Арті Флінн, відчувши його настрій, не ліз до нього зі своїми звичайними теревенями.

На кінець зміни він остаточно утвердився в думці, що розміркував усе правильно: ця вечірка потрібна Максові Сільвестру тільки для того, щоб звести Дженіфер. Тієї ж таки ночі пихатий ділок відлітав до Європи і, певне, розважив, що зручнішої нагоди позбавити дівчинку невинності й безкарно втекти йому годі й шукати.

«Ну що ж, — подумки підсумував Чак, — тільки марні його сподівання. Я не дам цим планам справдитися. Кістками ляжу, але не дозволю цьому шкодливому котові домогтися свого. Цілий вечір назирці за ним ходитиму».

Прийшовши додому, він прийняв душ, чисто виголився, потім убрався в накрохмалену сорочку та найкращий свій костюм і навіть пов'язав смугасту краватку. Сьогодні йому треба мати особливий вигляд. Нехай Дженіфер побачить його на тлі того розпусного наброду і сама зробить вибір. Вона одразу зрозуміє, яка була дурненька, що уникала його останніми днями. Ну, а тоді — тоді він з верхом надолужить утрачене...

Чак повернув на знайому вулицю і вже здаля побачив, що всі ближчі під'їзди до будинку Елін Вулф поспіль заставлені машинами. «Еге, збіговисько таки чимале», — подумав він, втискаючи свою пошарпану малолітражку у вузький проміжок між двома розкішними лімузинами.

Він подзвонив біля дверей і став чекати, поки хтось зволить підійти й відчинити. Відчинив Карлос. Красунчик з кордебалету привітав Чака лукавою посмішкою і грайливим напівуклоном. Чак зміряв його похмурим поглядом і пройшов до холу, кривлячись від гуркоту музики та галасу навколо. Проштовхавшись крізь гурт незнайомих людей, він зазирнув до найближчої вітальні. Ні Елін, ні Дженіфер там не було. На його запитання хтось махнув рукою в напрямі виходу до садка. Чак поминув розчахнуті скляні двері й опинився на терасі, де так само юрмилися гості. Почувши збоку заливчастий сміх, він рушив туди. Протиснувся крізь щільне кільце гостей — і розгублено зупинився. Елін була п'яна! Цебто геть п'яна. Як дим, як чіп, як дешева повія. Чак стояв і не вірив своїм очам: вона ж завжди так пильнувала себе, щоб залишатися тверезою на своїх вечірках!..

Він підступив до вдовиці, ривком звів її на ноги й сказав:

— Елін, мені треба з тобою побалакати.

— Чаку, любчику мій! Я така рада тебе бачити!

— А чорт! — лайнувся Чак. — І надало ж тобі саме сьогодні так нажлуктитись! Де Дженіфер? Вона з Сільвестром?

Елін кивнула головою.

— Певно, що так.

— Де вони?

Удовиця махнула рукою в бік будинку.

— Десь там... нагорі... — Вона п'яно засміялась і подивилася на Чака. — Знайди її сам, а отоді ми з тобою і побалакаємо. А зараз нема про що... і не сперечайся зі

мною... Біжи, хлопче, шукай свою любку. А я тут побуду...

Збігши сходами нагору, Чак опинився в холі другого поверху і зупинився, розгублено озираючись довкола. З холу в різні боки вело кілька коридорів, і в кожному з них було не менш як по десятку дверей. Він постукав у найближчі і, не чекаючи відповіді, розчинив їх.

На ліжку розкинулася напівгола чорнява жінка. Її груди гордо стирчали в боки, а куценька сорочка сповзла на коліна. Обабіч неї сиділи два чоловіки: один цілковито вдягнений, а другий — у самих облиплих, на кшталт плавок, трусах. Вдягнений чоловік підносив до жінчиних губів довгу коричневу сигарету, і вона глибоко затягувалась. А після чергової затяжки випустила з рота дим і, примруживши очі, подивилася на Чака, тоді як чоловіки наче й не помічали його. Він згадав, що бачив цю жінку на минулій вечірці: вона була там з п'яничкою-чоловіком і запрошувала його, Чака, потанцювати з нею.

Упізнавши його, жінка всміхнулась і поманила його рукою.

— Іди до нас, — співучо покликала вона. — Я тебе пам'ятаю. Не бійся, ми тільки-но почали.

Другий чоловік стягнув з неї сорочечку, і жінка лишилася зовсім гола. Чак промимрив якесь вибачення, позадкував і причинив за собою двері, відчуваючи ще більшу тривогу за Дженіфер.

Друга кімната була порожня, а в третій розташувалося чоловіче тріо. Чак підійшов до дверей у кінці коридору й легенько постукав. Не почувши відповіді, прочинив двері й обережно зазирнув досередини. Перед ним було величезне ліжко, де валялися розкидані жіночі речі й стояла розчинена валіза. Чак уже хотів був піти, як раптом почув приглушене хихотіння, що линуло з кутка кімнати, прихованого від нього прочиненими дверима.

Він ступив уперед і зазирнув за двері. Видовище, яке він побачив, так приголомшило його, що він прикипів до місця, вкриваючись холодним потом.

На колінах спиною до нього стояла мініатюрна жінка, майже зовсім оголена. Якщо не рахувати мереживного чорного пояса та ажурних панчіх. Біля ніг її валявся вишуканий пеньюар. Зате чоловік, що сидів перед нею в низькому кріслі, був при повному вбранні, тільки піджак мав розстебнутий. Руки його звисали обабіч крісла, голова була відкинута назад, а рот напіврозтулений. За кожним порухом русявої голівки, що затуляла від Чака нижню частину чоловікового торсу, з його рота вихоплювався короткий здавлений стогін, а простягнуті ноги судомно здригалися.

Чоловік у кріслі був Макс Сільвестр. А мініатюрна жіночка — Дженіфер. У голові в Чака паморочилось, і він у німотному остовпінні дивився на крихітні п'яточки Дженіфер, що визирали з-під гарненької, не по-дитячому округлої гепки. З кожним рухом униз її сіднички трохи розсувалися, відкриваючи зорові Чака добре сформовані рожеві пелюстки, ледь прикриті по краях ніжним пушком.

Цього ніяк не могло бути — та все ж таки це було, і Чак не мав сили примусити себе відвернутися. Усе стояв і дивився на те, що діялось перед його очима, і не міг повірити в реальність цієї неподобної сцени.

А русява голівка і далі повільно опускалась і піднімалась. І за кожним її нахилом Дженіфер тихенько муркотіла, так наче відчувала невимовну насолоду з того, що робить. Її рухи були дражливо точні й помірковані, голі груденята терлись об Максові коліна, а пальчики обох рук ковзали вгору-вниз по здибленій чоловічій плоті, повторюючи рух губів. При тому вона ще й встигала грайливо хихотіти за кожним глухим стогоном Сільвестра.

Ні, Дженіфер, котру він знав, не могла так хихотіти, подумалося Чакові.

— Постривай, татусику, — проспівала Дженіфер, граційно підводячись з колін. — Ще не все. — А тоді розсунула ніжки й сіла верхи на Сільвестра, так само спиною до Чака, допомагаючи собі рукою зручніше вмоститися. — Ну от, — мовила вдоволено. — А тепер ти попестиш свою дівчинку.

Вона засовала задком, і Макс Сільвестр судомно вигнувся.

— О крихітко... — тільки й видушив він із себе. — Крихітко...

— Ще, татусику, ще!

То вже було занадто. Чак і незчувся, як з його уст злетіло її ім'я, неначе вимовлене кимось збоку. Дженіфер здригнулась і обернулася — очі вражено розширені, щічки розпашілі. В очах її сяйнули блискавиці, а руки злетіли вгору й щільно затулили Сільвестрові вуха. І далі соваючись на ньому, вона притиснула його голову собі до грудей і з люттю просичала до Чака:

— Ану забирайся звідси к бісу!

У Чака одвисла щелепа.

— Іди геть!.. — процідила вона й долучила до цього брудну лайку.

Не тямлячи себе, Чак позадкував і зачинив за собою двері. Тоді привалився до стіни й обхопив руками голову, ніби ще сподіваючись, що все те йому лише привиділося.

Дженіфер... Дженіфер... Перед очима знов і знов поставала страхітлива сцена. Дивовижна вправність, помірковані і вмілі рухи, витончені сексуальні пестощі, збудливе нашіптування... Невже то й справді була його Дженіфер? Ніжна наївна дівчинка, котру він навчав цілуватися?.. Ні, не може бути. То якась інша дівуля, тільки зовні схожа на Дженіфер. Мабуть, він помилково втрапив не в ту кімнату...

Та ні, ніякої помилки не було. Не могло бути. Він уже надто добре знав цю мініатюрну фігурку, щоб помилитися... Але що сталося? Що зробив з нею мерзенний Сільвестр? Яким чином ця маленька фея, його янголятко, обернулася раптом на розпусну й досвідчену жінку?..

Чак дістав сигарету і запалив. У голові почало помалу прояснюватись, і заціпеніння теж почало минати. Але душевне сум'яття не полишало Чака, і він знав, що не зможе позбутись його, доки не побалакає із Дженіфер і не допевниться в тому, що відмовлявся сприйняти його скаламучений розум.

«Не думай зараз про неї, — відчайдушно наказував він сам собі. — Викинь її з голови».

А час минав. Нарешті двері тієї кімнати відчинились. Чак підвів голову. З дверей вийшов Макс Сільвестр у своєму дорогому костюмі, обернувся назад і зі сміхом сказав щось через плече. Потім, мигцем зирнувши на Чака, попростував коридором. Він не бачив Чака в кімнаті кілька хвилин

тому та й узагалі не знав, що такий є на світі.

Відхилившись від стіни, Чак ступив до дверей. У животі в нього раптом розплилася нудота, до горла підступив давлючий клубок. Він постукав, трохи почекав, але відповіді не було. Тоді, набравшись духу, він штовхнув двері і ввійшов.

Дженіфер сиділа перед туалетним столиком, спершись на нього ліктями й розкарячивши ноги обабіч дзиглика. На ній були чорні мереживні трусики й такий самий ліфчик. Чакові здалося, що вона навіть ще чарівніша, ніж звичайно, — розрум'янені після любовної гри щічки робили її навдивовижу схожою на лялечку. Побачивши Чака, вона невдоволено зітхнула і сказала:

— Не стій же, як бовдур. Зачини двері.

Чак зачинив двері. Тоді прокашлявся, намагаючись віднайти голос, і хрипко видушив із себе:

— Я не розумію...

Його увірвав дзінкий сміх Дженіфер.

— Ну й сміхота! — вигукнула вона. — Зроду не зустрічала таких йолопів!

— Дженіфер!..

Вона перестала сміятись і примружила очі.

— Ну гаразд, я поясню тобі. Воно й не варто б витрачати час на такого дурня, але я хочу побачити, як витягнеться твоя тупа мармиза, коли ти почуєш життєву правду.

Чак зрозумів, що насувається катастрофа. У голові майнула була думка зараз же піти, але ноги не корилися.

— Я тебе слухаю, — пробелькотів він.

Дівчина повернулася лицем до нього й уперлася долонями в широко розведені коліна. А помітивши, що Чаків погляд ковзнув по її прозорих трусиках, пирснула й прибрала ще спокусливішої пози. Потім зневажливо фиркнула.

— Дивись, Чаку, мені не жаль. Ти ж давно мріяв побачити, що там у мене є, еге ж? Від того самого вечора, коли я дала тобі умовити мене поплавати.

— Що ти хочеш цим сказати?

Червоні губенята презирливо викривились.

— А те, що тебе використали, нікчемо. Як і всіх інших.

Чак відчув, як до голови йому припливає кров.

— Використали?..

Дженіфер посміхнулась.

— То що, непогано я граю невинне дурнятко, га? Та й нічого дивного, коли зважити, скільки до цього готувалася... Гаразд, роззуй вуха. Усе це я досконально розміркувала. Я знала, які зв'язки має Елін, і вирішила з них скористатися. Урвати й собі шматочок пирога.

— Виходить, ти її просто використала?

Дженіфер холодно кивнула головою.

— Достеменно так. До речі, якщо ти ще не чув, то шматочок я урвала дуже ласий. Я маю на увазі Макса Сільвестра. Тепер він належить мені.

Чак облизнув губи.

— Відколи це?

Очі Дженіфер заблищали.

— Сьогодні вранці ми взяли шлюб у мерії, — сказала вона, помахавши рукою, на якій блищала обручка. — Поки що про це мало хто знає, ми зробимо сюрприз у кінці вечірки. Ну як? Ти нас привітаєш?

Чак утупився в обручку на її пальці.

— Як ти могла піти за нього? Він же тобі в батьки годиться!

Дженіфер скривилася.

— Та нехай хоч і в прадіди — мені начхати. Я вийшла заміж не за нього, а за його гроші, за спосіб життя, який я матиму завдяки їм. А коли в нього ще досить пороху, аби поцінувати, як я йому догоджаю, — тим краще.

Чак потрусив головою. Слова сипалися на нього надто швидко.

— Ну, а яку ж роль ти відвела у своїй грі мені? — спитав він.

— Тобі? — Дженіфер потяглася до гребінця. — Ти був для мене таким собі допінгом. Великий бахур... крутий мужик, котрого Елін найняла розважати племінницю-провінціалку. Еге ж, я все знаю про вашу угоду. Ще першого вечора підслухала, як ви домовлялися тут, у домі. — Вона коротко засміялась і скоса позирнула на Чака. — О Боже, коли б ти тільки знав, як це було кумедно! Комусь платили гроші за те, щоб він розважав мене! Либонь, саме тоді я й вирішила погратися з тобою. Так би мовити, погострити на тобі свої кігтики.

Чак відчув, як усередині в нього усе обірвалося.

— Ну і погань же ти!

Лялькові очі презирливо втупилися в нього.

— Великий бахур, ха! Та в нас у Айові перший-ліпший хлопець обставить тебе в цьому ділі на сто очок!..

Чакові кортіло підскочити й заліпити їй добренного ляща, але він стримав себе, знаючи, що коли почне, то вже не зупиниться.

А Дженіфер, кинувши на нього знуджений погляд, докінчила:

— Ну годі, ти мені набрид. Вважай, що побалакали, і можеш іти. Ми з чоловіком уночі відлітаємо до Парижа, а я ще не вдягнена. І не забудь причинити за собою двері.

Чак опанував себе і спокійно мовив:

— Жаль мені тебе. — А тоді рушив до дверей, щоб більше не бачити її.

— Що ти сказав?

Чак обернувся. Обличчя Дженіфер було перекошене від гніву.

— Що ти сказав? — повторила вона.

— Що мені тебе жаль.

Дженіфер скипіла.

— Тобі жаль мене? Тобі? А хто ти такий? Пляжний волоцюга. Ти завжди ним був, ним і залишишся. А що потім? Коли хочеш когось пожаліти, то пожалій себе, зрозумів? А тепер — геть звідси!

Чак повільно спускався сходами. Атож, Дженіфер таки боляче його вкусила... Що ж, може, вона й має свою рацію — він-бо й справді ніщо. Вона хоч чогось у цьому житті доскочила. А він? Що чекає його?.. Він з досадою плюнув і попростував на терасу. Помітивши його ще здаля, Елін Вулф підвелась, і в її почервонілих від пиятики очах майнуло щось ніби співчуття.

— Схоже, тобі треба випити, друже, — мовила вона.

Чак понуро кивнув головою.

— Ось візьми. — Вона подала йому свій келих, і Чак спорожнив його за одним духом. — Судячи з усього, ти її знайшов.

— Еге, — тільки й видушив Чак.

Елін іронічно посміхнулась.

— Ну і як? Твоя думка про неї не змінилася?

Чак перейшов до бару, відіпхнув якогось п'яничку і налив собі повний келих з першої, що трапила під руку, пляшки. Елін підійшла до нього і мовчки чекала, поки він доп'є. Чак утер губи й спитав:

— Ти знаєш, що вона тебе просто використала?

— Знаю, — відказала удовиця. — Коли вона зрозуміла, що я їй більше не потрібна, то все докладно мені розтлумачила. Чарівна дитина. — Вона з філософським виглядом знизала плечима. — Що ж, це її право. Виживають найсильніші.

Почувши позаду гомін голосів, Чак обернувся.

— Здається, наші щасливі молодята вже вирушають у весільну подорож.

Елін підняла келих.

— Скатертю дорога. Я для неї вже нічого не важу... — Вона з цікавістю поглянула на Чака. — А тобі добряче від неї перепало, га? Можеш не відповідати, я й сама бачу.

Чакові враз пригадалися образливі вигуки Дженіфер.

— Скажи, а що ти думаєш про мене як про мужчину? — несподівано для себе запитав він. — Тільки правду.

Пишнотіла вдовиця пирснула.

— Ой любчику, ти й сам мав би знати. Я й досі згадую, як мені тоді було хороше.

Чак кивнув головою і припав просто до пляшки. А тоді:

— І ще одне запитання. Як потвоєму, що може робити рятувальник, коли надто постаріє, щоб витягати людей з води?

Елін втупила в нього допитливий погляд.

— Еге ж, крихітка Дженіфер таки дістала тебе до живого, — співчутливо сказала вона. — Ну що ж, як не випадає чогось кращого, то завжди знайдеться багата вдовичка, рада прихистити в себе молодого й палкого коханця. Я колись казала тобі, що ладна була б щодня милуватися твоїми чудовими м'язами. То я не передумала.

Чак подивився на неї і знову почув, як луною озвалися в голові різкі, дошкульні слова Дженіфер. То невже і справді таке його майбутнє?.. Він одсунув пляшку і всміхнувся до вдовиці, що чекала від нього відповіді.

— Дякую, Елін. Я подумаю. Час іще є... — І, кивнувши їй на прощання, подався до виходу.

З англійської переклав
Ладим СТАРОКІТ

Фото Віталія РАЙЧЕНКА

СЕКСДРОМ

НА НАШОМУ СЕКСОДРОМІ ВСІ БАЖАЮЧІ — ПАРИ ЗАКОХАНИХ ЧИ ПРИНЦИПОВІ ОДИНАКИ — ЗМОЖУТЬ УПЕВНИТИСЬ В СВОЇХ ЗНАННЯХ, НАБУТИ НОВИХ, ЩОБ З ЧАСОМ ПЕРЕВІРИТИ ЇХ ПРАКТИКОЮ.

— БЕЗ ПІГУЛОК ЗАСНУТИ НЕ МОЖУ, А ВИП'Ю — ПРОКИДАЮСЯ ВРАНЦІ З ВАЖКОЮ ГОЛОВОЮ. ЩО РОБИТИ?

— Насамперед, переглянути своє ставлення до сексу. Бо він не лише сприяє нормальним взаєминам між подружжям, допомагає підтримувати хороший психологічний клімат у сім'ї. Після любощів здебільшого легко засинається завдяки заспокійливій дії ендорфіну, що виділяється в момент оргазму, та серотоніну, який виробляється гіпофізом і здатен регулювати сон. Окрім того, сексуальне збудження збільшує приплив крові, що активізує її циркуляцію. Внаслідок цього кисень, який міститься у крові, активізує виділення холестерину, що також позитивно позначається на самопочутті.

— НАЧЕБТО Й ГОТОВА БУЛА ДО ОДРУЖЕННЯ, ТА СУМНІВИ НЕ ПОЛИШАЮТЬ: ЧИ ПРАВИЛЬНО ПОВОДЖУСЯ В ЛІЖКУ? Я ДУЖЕ КОХАЮ СВОГО ЧОЛОВІКА, Й ТОМУ НЕ ХОЧЕТЬСЯ, АБИ ВІН У ЧОМУСЬ РОЗЧАРУВАВСЯ.

— Мистецтво кохання краще опановувати удвох — сходинка за сходинкою. Допомагаючи, підказуючи одне одному. Бо ця сфера настільки делікатна, що вашого обранця може засмутити не лише невміння, а й ваше надмірне вміння. Усе залежить від ступеня взаємної довіри.

А рівень своєї обізнаності можна визначити за допомогою тесту. На кожне із запропонованих тверджень ви маєте сказати «так» або «ні».

1. Секс — єдине, що притягує одне до одного людей протилежної статі.
2. Якщо сексуальне життя партнерів стає одноманітним, значить, від них пішла любов.
3. Одна з причин того, що він і вона почуваються сексуально невдоволеними, полягає в тім, що вони соромляться говорити одне одному, чого їм найбільше хочеться.
4. Насправді всі люди однакові і для збудження їм потрібне одне й те саме.
5. Більшість сексуальних проблем виникає через психологічні, а не фізіологічні причини.
6. Для багатьох жінок найважливіша сексуальна проблема — як пояснити коханому, чого саме вона від нього хоче.
7. І чоловіки, і жінки найчастіше вважають за краще взагалі відмовитися від любощів, ніж спробувати пояснити своїй половині, що їх не влаштовує.
8. Жінка не може почуватися цілком вдоволеною, якщо не було статевого акту.
9. Пестощі — лише прелюдія до злягання, і в цьому їх єдине призначення.
10. Щоб подолати неминучу одноманітність у стосунках, досить дати волю фантазії.
11. Постійна турбота про свою зовнішність — одна з головних причин виникнення сексуальних проблем.
12. У більшості людей немає жодних сексуальних проблем.
13. Якщо людина має якісь сексуальні проблеми, значить, вона на щось хвора.
14. Наполегливість жінки може стати причиною відсутності ерекції у чоловіка.
15. Не можна давати оцінку діям того, з ким кохаєтеся, бо це може посилити у партнера почуття невпевненості в собі.
16. Передчасна еякуляція — ознака сексуального розладу організму.
17. Зазвичай жінці потрібно більше часу для досягнення оргазму, ніж чоловікові.
18. Щоб подовжити тривалість статевого акту, досить лише оволодіти деякими прийомами техніки сексу.
19. Якщо хтось із подружжя має сексуальні проблеми, винні в тому обидві сторони.
20. Чоловіки переживають сексуальні невдачі гостріше за жінок.
21. Якщо жінці запропонувати на вибір великий прутень чи побільше пестощів, вона віддасть перевагу прутневі.
22. Якщо в чоловіка щось не виходить у ліжку, не варто його жаліти.
23. Якщо жінка по-справжньому подобається чоловікові, у нього ніколи не виникне проблем з ерекцією.
24. Якщо сексуальні бажання партнерів не в усьому збігаються, з них ніколи не вийде міцного подружжя.
25. Спричинені не фізичною хворобою сексуальні проблеми легко усунути, якщо перестати на них зважати.

Підрахунки очок

Усі твердження справедливі, окрім пунктів 1, 2, 4, 8, 9, 12, 13, 16, 21, 24. За кожну правильну відповідь додайте собі одне очко.

Від 23 до 25 очок

У вас усе гаразд. Але пам'ятайте: не можна зупинятися на досягнутому. Остаточну ясність внесе практика.

Від 18 до 22 очок

У вашій сексуальній освіті є прогалини. Можливо, вдасться усе поправити практикою? Проте пам'ятайте: як нічого не важить теорія без практики, так і практика без теорії може завести не туди, куди хотілося б.

Менше 17 очок

Вам варто обкластися книжками з сексології, передплатити журнали «Лель» та «Лель-ревю» і лише збагатившись знаннями, спокійно лягати з коханим у ліжко.

— ЧИ ПРАВДА, ЩО НА ЗАХОДІ ВИНАЙШЛИ ЛІКИ ПРОТИ ПЕДОФІЛІЇ?

— Правда. Для інших читачів нагадаємо, що педофілією називають потяг дорослих чоловіків до дітей. Цей потяг є не так хворобою, як статевим збоченням. Проте саме медики взяли на себе розв'язання цієї проблеми. У клініці ізраїль-

СЕКСОДРОМ

ського ендокринолога Еліззера Ванцтома спробували для приборкання педофілії використати розроблений шведськими медиками препарат трипторлін, який застосовувався для запобігання передчасному виробленню чоловічих гормонів у підлітків. І досягли непоганих результатів. Упродовж чотирьох років 30 пацієнтів, які звернулися до цієї лікарні, вилікувалися від педофілії. Доктор Ванцтом запевняє, що досить прийняти по одному уколу трипторліну на місяць протягом нетривалого періоду, щоб назавжди позбутися нездорового потягу до дітей.

— НЕ ТАК ДАВНО ПРОЧИТАВ, ЩО Й ПРЕЗЕРВАТИВ НЕ ГАРАНТУЄ ЗАХИСТУ НЕ ЛИШЕ ВІД ЗАРАЖЕННЯ СНІДом, А Й ВІД МЕНШ СТРАШНИХ ВЕНЕРИЧНИХ ХВОРОБ. ЩО Ж ТЕПЕР — ВЗАГАЛІ НІ З КИМ У ЛІЖКО НЕ ЛЯГАТИ?

— Випадкового сексу слід уникати не лише перед загрозою наразитися на неприємні хвороби. Він ніколи не дасть повного задоволення. Що ж до надійності презервативів, можемо послатися на результати спостереження медиків за парами, де один з партнерів є носієм СНІДу. Так от: з кількох тисяч пар не було зареєстровано жодного випадку зараження небезпечним вірусом — але за умови, що пари використовували презервативи, які відповідають встановленим світовим стандартам. Проте зараження може відбутися, приміром, через кров при глибокому поцілункові, якщо в партнера наявна кровотеча ясен.

— ЩО ЗА СКАНДАЛЬНУ ІНФОРМАЦІЮ ВМІСТИЛА ГАЗЕТА «АРГУМЕНТЫ И ФАКТЫ» ПРО ПЕРЕБУВАННЯ В. І. ЛЕНІНА В ШУШЕНСЬКОМУ?

— Оскільки ви звернулися зі своїм запитанням саме до нашого часопису, то, напевне, маєте на увазі статтю «Забави Ілліча», надруковану в одному з квітневих номерів, у якій, зокрема, є такі рядки: «...жилося Леніну в Шушенському непогано — матеріальна забезпеченість, свіже повітря, проста і здорова їжа, полювання, поселянки знову ж таки. До речі, про поселянок. Не так давно померла, а було їй близько ста, знаменита бабця Антоніна. Знаменита вона своїм внеском у радянську ленініану. Років з двадцять тому приїздили в експедицію якісь недолуги з історичних інститутів відомості на місцях збирати. Через незнання розпитували усіх, хто траплявся на шляху. От і в Антоніни запитали: «Чи пам'ятаєте ви, бабусю, Леніна?» — «Пам'ятаю, — відповіла їм Антоніна, — чого ж не пам'ятати. Лисуватенький такий, невисокий, з борідкою. Він ще наших дівок за цицьки смикав». Відтоді Антоніну тримали під контролем і непідготовлених дослідників до неї не підпускали».

ЗАНЯТТЯ НА СЕКСОДРОМІ ВІДБУВАЮТЬСЯ ПІД НАГЛЯДОМ ДОСВІДЧЕНИХ ТРЕНЕРІВ — НАЙКРАЩИХ СВІТОВИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ СЕКСОЛОГІВ. ЧЕКАЄМО НА ВАШІ ЛИСТИ.

— ЗА ВІКОМ СКОРО МАЄ НАСТАТИ КЛІМАКС. КАЖУТЬ, ПІСЛЯ НЬОГО І ХАРАКТЕР ПСУЄТЬСЯ, І НЕНАВИСТЬ ДО ЧОЛОВІКІВ ПРОКИДАЄТЬСЯ.

— Нині існують препарати, одні з яких відсувають у часі настання клімаксу, інші — значно послаблюють його негативні наслідки. Про препарати можна дізнатися у будь-якого гінеколога. Можете не хвилюватись і щодо сексуального потягу. Адже після настання клімаксу загроза вагітності усувається, тож можна поринути у кохання з головою, відкрити для себе нові обрії. Тому багато жінок починають більше й охочіше спілкуватися з чоловіками, стають розкутішими в ліжку. Недарма ж бо кажуть: кожен вік має свої переваги.

— КОЛИ ЛЮДИ ЧАСТІШЕ КОХАЛИСЯ: У МИНУЛОМУ СТОЛІТТІ ЧИ В НИНІШНЬОМУ?

— «Лель» не має даних щодо того, скільки разів злягалися впродовж року середньостатистичні земляни у XIX столітті. А от у 1997 році люди нашої планети кохалися в середньому 112 разів, що на три статевих акти більше, аніж у попередньому році. За цією логікою нинішнє століття має виглядати сексуально активнішим.

— ЧИ ПРАВДА, ЩО ТІСНІ ДЖИНСИ ЧОЛОВІКАМ НОСИТИ ШКІДЛИВО?

— Правда. Бо тісна одіж сприяє підвищенню температури у калитці проти тієї, що є оптимальною для нормального функціонування статевих органів. Адже сперматозоїди виробляються у яєчках лише при певній температурі, яка має бути нижчою на 1-2 градуси, ніж у черевній порожнині. Якщо ж яєчка «перегрівати», це може закінчитися для чоловіка безпліддям. Не випадково у минулому й на початку нинішнього століття сільські парубки до 20 років ходили без штанів у довгих підперезаних сорочках. У цьому зв'язку доречно згадати й «сімейні труси», з яких так полюбляють кепкувати гумористи та сучасні емансиповані жінки. Чи шотландських чоловіків, що носять спідниці. Виходить, не все те добре, що красиве. Та й поняття красивого здебільшого залежить від моди.

— ЩО ТАКЕ АЗОСПЕРМІЯ?

— Азоспермія — це цілковита відсутність сперматозоїдів у чоловічому сімені при наявності клітин сперматогенезу. Вона може бути вродженою, може виникнути внаслідок травми обох яєчок або захворювання статевих залоз, тимчасових порушень (у такому разі азоспермія є несправжньою), іонізуючого опромінення.

Оповідання

Стюардеса намагалася бути спокійною. Та виходило в неї погано. Це помітили пасажири, дехто з них уже не приховував свого занепокоєння, почали голосно запитувати, що сталося і чим воно загрожує. Насувалася паніка, некерований страх натовпу, що завжди лише шкодить і ніколи не допомагає.

— Панове, у нашого літака тимчасово вийшов з ладу незначний пристрій. За деякий час екіпаж ліквідує несправність. А поки що просимо залишатися на місцях і зберігати спокій. Гарного вам польоту! — Чорноброва стюардеса кисло усміхалася, ледь стримуючи тремтіння голосу.

Сергій сам відчув, як стало холодно і порожньо всередині. Виходить, справи таки кепські, коли в салон вийшла стюардеса. Екіпаж завжди намагається приховати усі негаразди від пасажирів, наскільки це можливо. Він про це знав точно від знайомого льотчика — товариша дитинства.

Фото Олександра ЗАДИРАКИ

Фідель СУХОНІС

ВТЕ

Минуло вже хвилин з двадцять, як Іл-18, що летів рейсом Торонто — Київ, почав здригатись у повітрі і не так потужно ревти своїми металевими серцями. Він немов просився сісти перепочити. Ну, заболіло щось нестерпно у його залізному череві. Але куди сідати? Внизу Атлантичний океан.

Сусід Сергія, якийсь сучасний нувориш, лаявся безсоромно і налякано.

— Треба було летіти «боїнгом»! Це ж совок! Ці б..ді нічого не можуть робити по-людськи. На х.. я сів у це гівно!

Товстий, огрядний, з великою чорною бородою, він на початку польоту назвався Вовою. Мав якесь металургійне виробництво у Дніпропетровську і поспішав тішитися життям. Коли розносили сніданок, він випив майже півпляшки бренді й, трохи сп'янівши, почав розповідати Сергієві, як відвідував у Канаді будинки розпусти, де «трахав» виключно чорних.

— У нас в Україні самі лише білі баби. І б.... теж, а тут чорна п...а. І губи як вареники. Вона як засмокче або в рот візьме... Кайф. Я тепер до Канади тільки через це й літатиму.

Сергій не слухав нуворишевого варнякання. Він повертався в Україну після майже місячного стажування в Альбертському університеті у вкрай пригніченому стані. В Канаді він остаточно зрозумів, що в нього, як і в більшості його земляків, вкрадено життя, що нормально існувати в Україні неможливо і що коли ти не такий, як оцей череватий Вова, то до сивого волосся будеш жебраком і невдахою. Від цього хотілося плакати. Але у тридцять три плакати було вже негоже, і Сергій лише стискав до болю щелепи.

У Канаді він жив, як в іншому вимірі. Цілий місяць майже не пив спиртного, був байдужий до жінок, жодного разу йому не захотілося з кимось злягтися. У нього вкрали життя! Це згасить і найпотужнішу ерекцію.

Лише під час посадки на київський літак, де всі були вже «свої», він звернув увагу на високу, з великим бюстом блондинку. Їй було ледь за тридцять. У такому віці жінки ще зберігають звабу і запах молодого тіла, вдало поєднуючи ці принади з набутим досвідом, а коли вони ще й полюбляють кохатися, то можна очікувати дуже й дуже багато.

Сергій про це знав. Він був нормальний мужчина. Колись у студентські роки часто відвідував гуртожиток філфаку — цей своєрідний будинок розпусти, де за вечір, походивши довгими, зі специфічним запахом коридорами, можна «зняти» не одну панянку. Та студенточки, безтурботність, вино, зрештою, молодість уже позаду. Коли тобі вже за тридцять, хвилює інше. Однак він ніколи не проминав нагоди переспати з гарною жінкою. Не робив із цього самоціль, але й не нехтував...

І ця блондинка навіяла Сергієві спогади молодості. Він навіть трохи забув про Канаду. Натомість гормони нагадали, що він уже тридцять днів не займався сексом. І в переході до льотного терміналу він відчув, як у нього почала здійматися плоть.

Йому здалося, що й блондинка це помітила. Власне, не помітила, а відчула. Він десь читав про таке. Про можливість передачі статевого потягу на відстані. Від усвідомлення цього кров ще дужче прилила йому до геніталій. Довелося навіть пронести перед митником валізу поперед себе. Вони тут на Заході звикли до всіляких химер. Але статеве збудження під час митного огляду, напевно, не вкладалося в жодну з існуючих сексуальних орієнтацій у світі. Сергій навіть засміявся подумки. Напруження трохи спало, але до самої посадки в літак він відчував, що його плоть неспокійна. Блондинка виявилася сильним подразником.

У салоні її місце було з протилежного від Сергія боку. І, коли вона сіла, він, косуючи оком, зміг удосталь на неї надивитися. Кілька разів блондинка помічала його хтивий погляд, спрямований на неї. Та ніяк не виказувала своєї реакції. Але жінка є жінка. Все ж таки, напевне, це її тішило.

Сергій був радий, що в нього виникла зацікавленість блондинкою. Сексуальне збудження трохи притамувало розпач, породжений канадськими враженнями. Так тривало зо дві години польоту. А тоді літак почав здригатися.

Тепер, після оголошення стюардеси, це стало ще відчутніше. Нувориш Вова і далі лаявся:

— Ми втрачаємо висоту! Ми падаємо! А, розтуди твою...

Любитель чорношкірого тіла так кричав, наче це могло якось допомогти літакові. Попереду заплакали діти. Дві чи три жінки почали голосити. Найбільш зрівноважені чоловіки зажадали, щоб їм сказали правду, що діється з літаком. Нарешті хвилин за десять після стюардеси у салон вийшов котрийсь із пілотів.

Він поводився більш упевнено. Але не сказав нічого втішного, навпаки — звелів приготувати рятувальні плавальні жилети, а тоді, викликавши чотирьох стюардес, розставив їх у різних місцях довгого салону і загадав показати, як слід користуватися цими індивідуальними рятувальними засобами.

— Я певен, що все буде гаразд. У найгіршому разі на борту є рятувальні плотики. Їх вистачить на всіх. Але без паніки, всім залишатися на місцях! — У голосі пілота зазвучали металічні нотки.

— На х.. мені твої плотики?! — закричав нувориш Вова. — Ми на широті Уралу. Грудень місяць. Вода холодна, а може, там унизу крига, і ми розіб'ємося!

Пузань видимо почав втрачати контроль над собою. Із задньої частини салону до нього підійшли двоє з характерною військовою виправкою. Один нахилився над кріслом і неголосно, але так, що Сергій почув, сказав його бородатому сусідові:

— Ти, сцикун, якщо зараз же не заспокоїшся, то я тебе заспокою.

Бородатий вгруз у крісло і почав лаятися собі під ніс. Літак здригався все дужче. У салоні все більше людей плакало. У ці хвилини Сергій знову подивився на блондинку. Вона також була налякана. Почервоніла, схвильовано здіймалися груди, обтягнуті яскравою червоною сукнею. Але вона мовчала, лише розгублено оглядала салон своїми великими блакитними очима. Сергій почав уявляти її голою. Великі брунатні соски, напевно, дивляться в різні боки з апетитних грудей, волосся між налитими стегнами, либонь, також біляве, воно не приховує, а лише увиразнює принадність рожевих, налитих і пухнастих губ піхви. Так захотілося розсунути їх, спершу пальцем, а тоді, коли стануть гарячі й вологі...

Літак і далі здригався. Те, що він справді втрачає висоту, зрозуміла вже більшість пасажирів. Дехто з переляку почав пускати вітри, а хтось, певне, і тим не обмежився. У салоні тхнуло страхом і людськими нечистотами. А Сергій відчував, що його плоть знову здіймається, як у

ЧА У НЕБІ

кращі молоді роки. Він дивився на блондинку, і член його ставав щомить твердіший.

Що це було? Хвороблива реакція на небезпеку? Такий собі сексуальний прояв тваринного страху?

Літак шарпнуло особливо сильно. Люди почали кричати голосніше, але сиділи на місцях. Та Сергій їх уже не чув. Він уявляв собі рожевий вологий отвір блондинки. І вже мовби відчував, як глибоко, по самісіньке нікуди, встромляє свого молодця в гарячу піхву. Як вони млітимуть від насолоди, як несамовито стогнатимуть в екстазі самця й самиці, котрі злягаються наперекір усьому й усім!..

А що? Візьму її отам, просто в кріслі. Відкину того лисого сусіда, розкладу її — і ї...му. Хай дивляться! Все одно, нувориш має рацію, до п...и ті плотики, якщо в океані плавають крижини. А може, ми всі загинемо від удару об воду. Яка різниця...

Сергій сягнув правою рукою до свого члена і, відчувши його пружність та тепло, підвівся з крісла.

Блондинка, коли він узяв її за руку, подивилася на нього так, ніби й сама чекала цього. А може, просто подумала, що він хоче її заспокоїти. Тому покірно, без слів, пішла за ним у кінець салону до туалету. Сергій шарпнув двері. Замкнено. Він шарпнув удруге, тоді вдарив плечем. Благенькі пластикові дверці розчахнулися навстіж. У туалеті нікого не було. Певно, він просто не дотискав ручку. Він увійшов перший, тоді притягнув до себе незнайомку. Місця було дуже мало, ледь вдалося причинити дверці.

Блондинка дивилася на нього вже не так розгублено. Видно, трохи прийшла до тями, поки вони йшли сюди.

— Чого ви хочете?.. Що ви робите?..

— Ми падаємо. За декілька хвилин всі станемо нічим. Ти розумієш, ні-чим. Бо купа м'яса і кісток — це в кращому разі... А поки ми ще можемо... Я тебе хочу! Останню жінку у своєму житті...

Він схопив її за груди. В обличчя війнуло духом жіночого тіла. Терпким, але збудливим. Він роздер сукню і почав цілувати жінці груди. Вона спочатку отетеріла. Сергій притис її до стінки між унітазом та дверима. Їй важко було навіть повернутися.

— Ти здурів?! Я ж не курва! — Блондинка хапала Сергія за волосся, дряпала йому обличчя.

Літак почало трусити, як людину в пропасниці. Блондинка перестала пручатись і раптом голосно заплакала:

— Ми справді падаємо? Ми справді розіб'ємося?!

— Не знаю, люба. Мабуть, ні. Ми з тобою неодмінно долетимо. Тільки ми... — Сергій брехав, як це роблять у таких випадках всі чоловіки. Але, певно, саме таку відповідь хотіла почути від нього вже напівоголена блондинка.

— Це правда? Ти не брешеш?

— Ні, мила, ні, люба... — Він справді відчував у ці хвилини якусь жагучо-хтиву ніжність до цієї жінки. Однією рукою почав розстібати на собі штани. Другою вже ліз жінці під сукню.

— Я сама... — несподівано сказала незнайомка. Злегка нахилившись, вона почала стягувати з себе вовняні колготки. Заважали чобітки. Тоді вона рвучко спустила їх донизу. Коротеньку, з якогось білого хутра шубку кинула просто на підлогу.

Волосся на лобку в неї виявилося чорнявим. Але піхва була справді гаряча. Сергій жадібно вхопив її у спітнілу долоню. Перебирав пальцями коротенькі, підстрижені пасмочка волосся геніталій, але не знаходив під ними зволожнілого отвору між великих губ. Блондинка видушила з себе:

— Не можу... Я зараз спробую...

Тоді Сергій укляк на коліна. Людина загалом гидлива, він тепер не помічав, що це громадська вбиральня, що тут не зовсім добре пахне. Під ногами опинилась жіноча шубка, тому стояти навколішки на твердій підлозі було не так мулько.

Сергій почав несамовито цілувати чорнявий горбочок. Перед цим жінці годилося б помитися, бо він відчув кислуватий запах, що йшов від рожевої пампушки. За інших обставин це б, напевно, зменшило його потяг, а може, навіть змусило узагалі відмовитись від акту. Але тепер, навпаки, чомусь лише посилило жагу. Наче вуличний пес, він несамовито лизав двоногу сучку, котра хоч і не спливала соком, але також жадала злягання.

Вони забули, де все це відбувається, втратили відчуття часу й простору. І вже за хвилину-другу блондинка сама спрямувала червоний від перенапруги, обплетений набряклими жилами Сергіїв член у себе.

Затиснуті в кабінці повітряного туалету, мужчина й жінка злягалися стоячи. Це була незручна поза. Блондинка як могла вигиналась, аби прийняті гарячі поштовхи Сергієвого молодця найглибше. Він скінчив швидко. Навіть відчув, як стискає його зсудомлену від насолоди плоть гаряча пампушка.

Напівсвідомо майнуло: ну, ось і все. А що там з літаком? Яка ж це все дурниця!.. Тваринний страх страшної небезпеки знову піднімався звідкись ізсередини у мозок. Але блондинка була в іншому стані. З її напіврозтулених уст вихоплювався стогін такого потужного оргазму, що Сергій знову відчув бажання, якого, либонь, ще й не знав у своєму житті.

Можливо, від психічного й сексуального стресу його член, і розрядившись, залишався таким же збудженим, як і перед тим. Блондинка стогнала голосно й заклично. Вона нетямилась у насолоді й тягла у цей солодкий вир Сергія. І він не забарився приєднатися до неї. Не знати як у такому малому просторі, вони лягли на підлогу, заслану шубкою. Щоправда, ноги довелося підтягти під себе, одначе так було все одно зручніше кохатись, аніж навстоячки. Блондинка наче берега пустилася. Вона говорила непристойності, у нападі пристрасті дряпала Сергієві обличчя і тіло. Їй було вже однаково: чи падати з літаком в океан, чи в самісіньке пекло. Аби лиш стискати в обіймах збуджене чоловіче тіло, аби відчувати всередині себе його збуджений стовпець.

Скільки разів Сергій скінчив, він не знав і знати не міг. Це був якийсь безперервний нестямний ланцюг стогону та оргазмів. Від сперми й збудження піхва блондинки була геть мокра й слизька. Кілька разів вона витирала її просто сукнею, але це мало допомагало. Вона шаленіла у пристрасті, вигиналась, як кішка, жадібно хапала і притискала до губ і набряклих сосків налитий кров'ю, випнутий догори Сергіїв член...

Нарешті, скрикнувши востаннє, жінка безсило затихла. Востаннє наліг на неї всім тілом Сергій. А затим став розрізняти звуки, що долинали до розігрітого їхніми тілами та запалом туалетного закутка.

Монотонно ревли всі чотири турбіни літака. В салоні не було чути людського крику й плачу. Їхній повітряний прихисток більше не здригався, а начебто завис в одній точці простору. Сяк-так прикрившись, Сергій визирнув у салон. Там тьмяно світилися плафони під стелею, за шибками ілюмінаторів була суцільна пітьма. Значить, уже ніч, подумав він.

Сергій відчув на плечі жінчину руку. Вона зазирнула йому в обличчя і стомлено сказала:

— Нас тут не було. Ми втекли з цього літака у найстрашніші хвилини. Я ніколи не забуду цієї втечі...

І пішла до свого місця, волочачи по підлозі зім'яту, поплямлену

***

Молода жінка зустріла на вулиці приятельку в запаморочливому купальнику. І на своє здивоване запитання почула:

— Це такий спецодяг, Марисю. Він не для плавання, а для полювання.

***

— Мамусю! Я беремєнна!

— Який сором, дочко! Два місяці до випускного екзамену з мови, а ти й досі кажеш «беремєнна» замість «вагітна»!

***

Два приятелі сидять у купе напроти гарної дівчини. Один дивиться на неї, не відводячи очей. Другий зауважує:

— Посоромився б. Ти ж буквально роздягаєш панну поглядом!

Дівчина до першого:

— Ану швиденько одягніть мене знову, бо на наступній станції я виходжу.

***

Молоде подружжя лише через рік після весілля вибралося на відпочинок. Сталося так, що другого дня їхньої відпустки «швидка допомога» поспіхом забрала дружину до місцевого пологового будинку. В холі для відвідувачів зажурений чоловік скаржиться іншому новоспеченому батькові:

— Дитина ж мала народитися лише через шість тижнів! А оце маю таку халепу саме під час відпустки!

— То вам ще пощастило, — втішив його той чоловік. — Мене ця халепа спіткала під час медового місяця!..

до тебе враз виходять три гарні жінки в чому мати народила — і ну тебе пестити, цілувати...

— Але ж ти й ідіот, Стаху! То не міг привезти ту кнопку сюди?!

***

Два солдати, діставши увільнення з частини, ходять містечком. Панєнка, стоячи перед дверима будинку розпусти, гукає до них:

— Гей, хлопці, ходіть-но сюди! Дам вам такого, чого ви ще ніколи не мали!

Більш досвідчений солдат відвернувся в інший бік та й каже до товариша:

— Хай їй чорт! Певне, має якусь заразу!

***

Дві молоді приятельки зустрі-

***

— Чому не плаваєш? — запитує пляжниця приятельку.

— З гігієнічних міркувань.

— Не розумію.

— Гидую способом штучного дихання «з рота в рот».

**

Пан Ковальський поїхав на відпочинок в Закопане. Через два тижні забракло йому грошей і він надіслав телеграму дружині: «Вишли негайно 500 тисяч злотих, то мені подовжать».

Другого дня надходить телеграфний переказ від дружини на мільйон злотих з припискою: «Нехай тобі подовжать і поширять».

***

— Чув, ви збираєтесь у весільну

пан буде такий люб'язний, то можу й задля втіхи...

***

Зустрічаються двоє колег.

— Ну, як минула твоя весільна подорож?

— Було чудово, прегарні місця... От якби ще мандрувати там самому!

***

Чабан, задовольнившись із вівцею, зітхає:

— Ех, овечко, коли б ти ще й куховарити вміла!..

***

— Чого це ти такий сумний?

— Дружина їде на відпочинок.

— І це тебе смутить?

— Ні, але коли б не вдав сумного, то нізащо б не поїхала.

лися під час відпустки.

— Знаєш, у жовтні їду до Німеччини і Франції. Як тепер стоїть марка?

— Стоїть непогано, але я порадила б тобі франка. Стоїть набагато вище.

— Якого ще Франка? Я кажу не про чоловіків, а про гроші!

— Ну, коли про гроші, то прав ту саму ціну, що й торік.

***

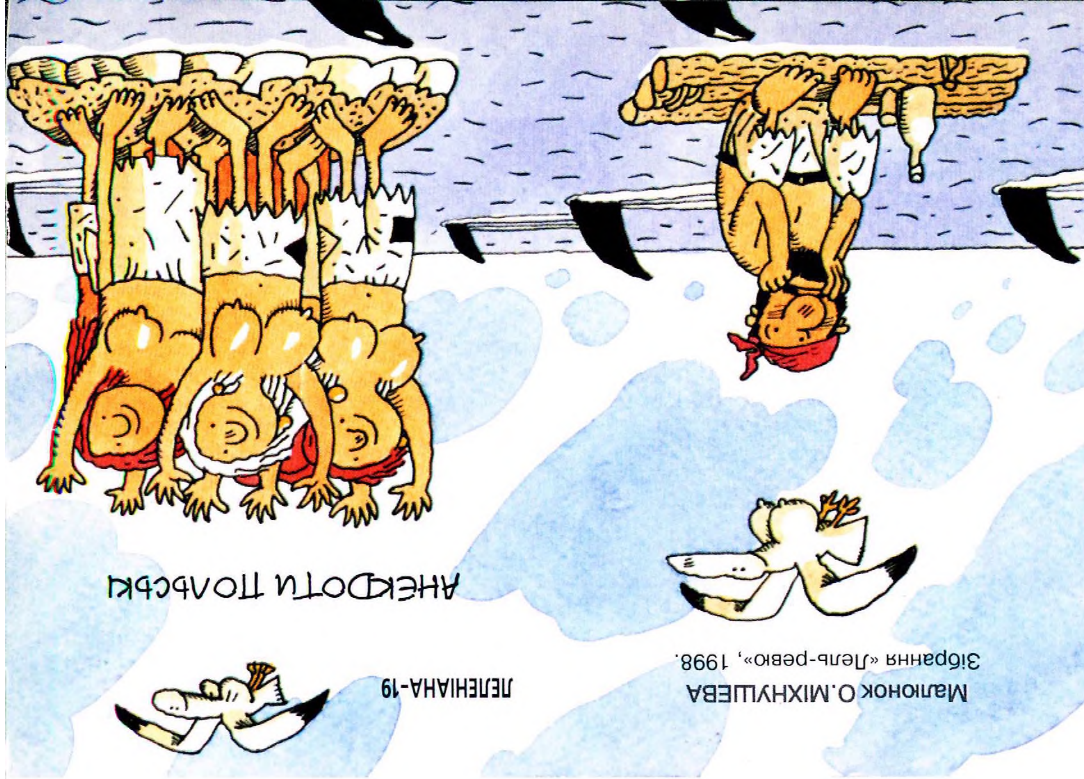
Під час довгого рейсу морем жінки обступили моряка й дозоляють йому дурними запитаннями. Зокрема запитують, чи має він на тілі якісь татуювання. Той каже, що на грудях у нього витатуювано папугу. Жінки дуже просять показати їм те татуювання. Моряк нарешті здається і розстібає сорочку.

ЛЕЛЕНІАНА-19

Малюнок О.МІХНУШЕВА
Зібрання «Лель-ревю», 1998.

АНЕКДОТИ ПОЛЬСЬКІ

подорож?!
— Так, їду в Карпати.
— Без чоловіка?
— Він уже був у Карпатах зі своєю першою дружиною.

***

Приваблива молода жінка вирушила в подорож до Індії. На кораблі вела детальний щоденник, і записи першого тижня були такі:
«Понеділок. Капітан запросив мене на обід до свого столика.
Вівторок. Майже цілий день провела з капітаном.
Середа. Капітан сказав, що закоханий у мене до нестями.
Четвер. Капітан заявив: або я проведу з ним ніч, або він потопить корабель.
П'ятниця. Врятувала тисячу людських життів».

У поліційному відділку дзвонить телефон.
— Поліція? Приїжджайте негайно! Наша сусідка знизу, ота руда мавпа з п'ятого поверху, засмагає на балконі гола!
— Це не заборонено, шановна пані.
— Але ж мій чоловік так перехилився через балконне поруччя, що ось-ось загримить униз...

***

Пан Сташек повернувся з поїздки до Парижа у своє рідне місто. Ділиться враженнями з приятелями:
— Ви навіть не уявляєте собі, як там живеться, яка там фантастична техніка. Ось був я перед від'їздом в одному закладі на площі Пігаль. То там досить лиш натиснути таку собі кнопку, як

***

Старенький пан залишає готель, де провів одну ніч.
— Заслав ліжко, — каже він до портьє при виході.
— Дуже дякуємо, що заслали за собою ліжко.
— Плосу дузе. То длібниця.

***

На безлюдний острів добувся лише один моряк. Шість років єдиною його товаришкою була коза. Нарешті до острова причалює корабель. Назустріч йому виходить потерпілий моряк, а за ним біжить малий хлопчик.
— Як тебе звати? — запитали прибульці.
— Ме-е-е... Ме-е-е-чек! — промекав хлопчик.

***

***

До порту в Гдині причалив італійський корабель. Один з моряків прибився до оселі молодої жінки, де мав усе: і харчі, і кохання. Через два тижні він відпливає, вона проводжає його до порту, вони ніжно прощаються. Уже на палубі в моряка заговорило сумління, і він гукнув до жінки:
— Доляро фальсифікато!
А вона у відповідь:
— Сифілісо натурале!!!

***

Погожого літнього дня панна Зюта стоїть на балконі з сусідкою.
— О, до мене йде Мітек з букетом троянд. Доведеться дати йому поцьки...
— А що, хіба вази не маєш?

Молода жінка у лікаря:
— Відколи повернулася з відпустки, пане лікарю, то постійно червонію. Навіть коли я сама. Що маю робити?
— Люба пані, просто думайте про щось інше...

***

— Ти ж обіцяв, що ми цього літа поберемося... — з докором каже дівчина до нареченого.
— Кохана, та хіба ж цього року було справжнє літо?

***

— Є тільки п'ять місць, де дозволю тобі цілувати мене, — каже дівчина.
— Назви ці місця! — просить юнак.
— Париж, Сан-Ремо, Рим, Венеція і Відень.

одноманітне існування. Вранці один чоловік каже другому:
— А знаєш, мені сподобалося.
— Мені теж. А от цікаво, чи припали до смаку одна одній наші жінки.

***

Зустрілися два рибалки після відпочинку в Ястарні і в Закопаному.
— Як там у Ястарні вода? — запитує той, що приїхав із Закопаного.
— До коліна, — каже той, що був у Ястарні.
— А риби багато?
— До х...
— То що — риби більше, ніж води?

Упорядкував
і переклав з польської
Леонід Домський

— Але ж тут нема жодної папуги!
— О цій порі вона звичайно сидить нижче, на жердині. Показати?

***

Літня відпустка. Над озером негр поставив намета й пішов скупатися. Коли пірнав, зсунулись йому плавки. Виходить з озера голяка з кутасем до колін. Чоловіки на пляжі вражено дивляться на нього, а він каже:
— Ну чого повитріщалися? А у вас що — ніколи у воді наполовину не маліє?

***

Два подружжя виїхали на спільний відпочинок. Одного вечора вирішили помінятися партнерами, аби трохи пожвавити

***

Під час весільної подорожі пара молодих англійців зупинилася в славетному готелі «Рітц» у Парижі. Вранці спустилися до ресторану поснідати.
— Чого б ти хотіла, кохана? — запитує молодик, подаючи дружині меню.
— Ти ж сам знаєш, що я люблю найбільше, — відказує з усмішкою молода.
— Так, звичайно. Але треба ж часом і щось з'їсти.

***

У купе поїзда їдуть двоє молодих людей.
— Пані їде до Гдині?
— Так. А пан?
— Я теж. Пані їде у справі чи задля втіхи?
— Взагалі-то у справі, але якщо

Леонардо да ВІНЧІ. Мадонна в синьому

ВИМИКАЙТЕ СВІТЛО!

■ «КЕНДІЛЕНД»
США, 1987.
Режисер: Роберт Шнітцер.
В ролях: Кім Евенсен, Чарлз Лаулетт, Сандал Бергман, Ірвін Кейс та ін.
Оцінка: 2,5. До 16 років.
Еротична мелодрама.

Симпатичній дівчині Джонні не подобається робота у хімчистці — їй хочеться більш творчого і красивого життя. Зустріч на конкурсі «бікіні» з танцівницею стриптиз-бару «Кенділенд» Харлоу дає їй можливість спробувати себе в ролі стриптизерки. Коханому Джонні — автослюсарю Френкові — не подобається вибір нареченої, і вони розлучаються.

Але з часом Джонні починає розуміти, що світ стриптиз-бару — це не тільки робота, але й трагедії танцівниць, пов'язані з алкоголем, наркотиками, надто нав'язливими відвідувачами. Смерть Харлоу від великої дози наркотиків остаточно переконує дівчину в необхідності повернення до спокійного життя. Розуміє, що не може жити без Джонні, і Френк....

■ «КЛЮЧ»
За мотивами роману Дзюїтіро Танідзакі.
Італія, 1983.
Режисер: Тінто Брасс.
В ролях: Стефанія Сандреллі, Френк Фінлей, Франко Бранчаролли та ін.
Оцінка: 3,0. До 18 років.
Еротична психологічна драма.

Сюжет фільму розгортається в Італії 1940 року — за часів правління Муссоліні. Втім, країна і політичний устрій — лише тло для розповіді про взаємини подружньої пари. Прожито разом багато років, уже виросла дочка, а подружні стосунки далекі від сексуальної гармонії. Тоді чоловік вигадує оригінальний спосіб відродження пристрасті — пише щоденник, явно розраховуючи на те, що його прочитає дружина. Паралельно він сприяє романові дружини з фотографом — нареченим дочки. І сексуальність сорокарічної жінки прокидається, йдучи назустріч почуттям чоловіка, про які вона дізнається зі щоденника. Вона відповідає на найсміливіші прояви його статевого бажання. І також починає записувати свої таємні мрії до зошита, який ховає не так уже й далеко.

Фінал історії трагічний — насичене сексуальне життя призводить до інсульту і смерті немолодого вже чоловіка.

■ «КМІТЛИВА КРАЛЕЧКА»
США, 1986.
Режисер: Дмитрій Логотетіс.
В ролях: Трісіа Лей Фішер, Ліза Лорент, Деніс Кол та ін.
Оцінка: 2,0. До 16 років.

«Шкільна драма» з еротичними елементами.

Учениці міжнародної приватної школи для дівчат поділяються на два ворогуючі угруповання: «зразкові» відмінниці й ті, що не визнають суворого шкільного розпорядку. Новенькі — сестри Зіглер — одразу ж по приїзді опиняються по різні боки барикад. «Чортеня» Дафна Зіглер намагається боротися з усталеним укладом життя школи, яке базується на лицемірстві і підлабузництві. За мимовільною допомогою своєї сестри-«янголятка» вона доводить усім, що директор Кроулі продає наркотики, а також таємно записує на відео сексуальні розваги юних учениць з метою подальшої торгівлі цими касетами.

■ «ЛЕДІ НОЧІ».
Інші назви, що зустрічаються в нашому прокаті: «Цариця ночі», «Пані ночі».
За однойменним романом Галліано Джусо.
США — Італія, 1986.
Режисер: П. Шівазаппа.
В ролях: Серена Гранді,

Делія Шеппард та Гері Каспер у фільмі «Відбиток у дзеркалі»

Фабіо Сартор, Франческа Топі, Альберто ді Стасіо та ін.

Оцінка: 3.5. До 21 року.

Еротична психологічна драма.

Катя Сассун та Дон Вілсон у фільмі «Bloodfist -IV»

Симона та Марко одружені вже три з половиною роки. Їхнє життя увійшло в усталену колію. Але Симоні хочеться чогось незвичного, хвилюючого... Своєю зовнішністю вона постійно привертає чоловічу увагу. І одного разу ввечері її згвалтував незнайомий молодик. Не можна сказати, що їй це не сподобалось... За кілька днів на прогулянці вона знову вступає у зв'язок з незнайомим. Утім, коли до неї починає активно чіплятися ще один випадковий знайомий, вона різко відмовляє йому. Він наполягає протягом кількох днів і кінець кінцем гвалтує Симону на пляжі під час вечірки. Марко не може повірити, що Симона цього не хотіла, і їхній шлюб розпадається. Симона, дуже переживаючи те, що сталося, оселяється у подруги, намагаючись жити нормальним життям, але не може забути Марко. Одного разу перед Різдвом хтось нападає на Симону в під'їзді, гвалтує її і зникає. На місці злочину залишається медальйон, за яким Симона впізнає, хто це був. Різдво подружжя зустрічає вже разом...

«ТРИ ШВЕДКИ В ГАМБУРЗІ»

ФРН, 1980.

Режисер: Вальтер Бус.

В ролях: Ута Кепке, Таня Шулл, Біггі Людвіг, Тобіас Майстер та ін.

Оцінка: 2.0. До 18 років.

Еротична комедія.

Головні герої цієї еротичної комедії — сучасні школярі, однокласники. Свій уїкенд вони вирішили провести в Гамбурзі, де мали намір розважитися. Тільки Ліл, закохана у вчителя географії, сказала, що іде до свого «коханця». Але незважаючи на те, що вона знайшла квартиру вчителя і навіть роздяглася перед ним, він не поділив палких почуттів і сексуальних прагнень учениці. Дві життєрадісні подруги Ліл після ознайомчої прогулянки районом «червоних ліхтарів», де вони ледь не потрапили до сутенерів, подалися в гості до двоюрідної сестри — шведки Рити — повії «на виклик». Там до них приєднались хлопці-однокласники, і четвірка підлітків чудово провела час...

«ТУРЕЦЬКИЙ ФРУКТ»

Інші назви стрічки — «Турецькі плоди», «Рахат-лукум».

Данія, 1973.

Режисер: Пауль Верхувен.

В ролях: Монік Ван де Вен, Рутгер Хауер та ін.

Оцінка: 4.0. До 18 років.

Еротична драма.

Герой фільму багато в чому типовий для 60-х років — скульптор, що зневажає гроші та інші буржуазні цінності, невтомний прихильник «сексуальної революції». Він живе, підкорюючись своєму нестримному темпераменту. Одного разу, подорожуючи автостопом, він зустрічає юну Ольгу — і його захоплює справжня пристрасть (як з'ясується потім, на все життя). Ольга відповідає йому взаємністю, тікає від своїх буржуазних батьків, бере з ним шлюб. Взаємини подружжя безхмарні, але з боку Ольги вони базуються тільки на сексі. Одного дня молода дружина, нічого не пояснивши, повертається до своєї матері і не бажає більше бачити чоловіка... Доля розпорядилася так, що зустрілись герої фільму через багато років, коли Ольга була вже невиліковно хвора...

Галина Клевцова,
Андрій Косач

Сібілла Раух у фільмі «Морозиво на паличці»

Тоні Пек та Сінтія Брімхолл у фільмі «Hard Hunted»

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ
ЖУРНАЛИ «ЛЕЛЬ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ»
НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ 1998 РОКУ!
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
«ЛЕЛЬ» – 74284
«ЛЕЛЬ-РЕВЮ» – 74288
(КОЖЕН ТРЕТІЙ НОМЕР ЧАСОПИСУ
ВИХОДИТЬ РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ)
ЛЕЛЬ–
ЦЕ КРАСА,
ГАРМОНІЯ,
ЛЮБОВ